

γεν ολίγας λέξεις ευμενείς, έρωτων εις ποδόν μέρος επήγγαιεν. "Αλλοι τῶ ἀπεκρίνοντο ότι επήγγαιαν να εύρουν τὰ ρωσικά ἢ ταύστριακά στρατεύματα, και ἄλλοι ότι εσκόπευαν να διαχειμάσουν εις τὰ χωρία των, εις τὴν Βοημίαν ἢ τὴν Ἰσπανίαν, περιμένοντες έως να νικηθῇ ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων και να ελευθερωθῶν πάλιν οἱ δρόμοι.

Ἐντὺς ολίγων ὥρων τὸ στρατόπεδον σχεδὸν ἠρημώθη. Δὲν ἔμειναν παρά μερικοὶ ἀλῆται, οἱ ὅποιοι δὲν ἤξευραν πρὸς ποῖον μέρος να διευθύνουν τὸ βῆμά των, και οἱ ὑπῆρται τοῦ Βοδῶγ, οἱ ὅποιοι ἐπερίμεναν τὰς διαταγὰς του βασιλέως διὰ τὴν ἀναχώρησιν. Ὁ βασιλεὺς ὅμως δὲν διέταξε τίποτε, και τὸ μέγαλον κόκκινον ἀμαξόσπιτον ἔμεινε μετ' ὀλίγον ὀλομόναχον παρά τὴν ἔρημον λεωφόρον.

Ὁ Τιάρκος και ἡ Ζινέττα κατηγάλωσαν τὴν πρωίαν διὰ νὰ ποχαίρετήσουν τοὺς μικροὺς των φίλους. Ὅταν ἐπέστρεψαν τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ἐξεπλάγησαν πολὺ βλέποντες τὸν κύριόν των καθήμενον ἀκόμη εις τὴν μεγάλην του πολυθρόναν, και τὸ ἀμαξόσπιτον εις τὴν ἰδίαν θέσιν, χωρὶς τίποτε να φανερώνη ότι ἐπρόκειτο νὰ πέλθουν ὅπως οἱ ἄλλοι.

— Νά τον! ἀνέκραξεν ὁ Τιάρκος δείχνων εις τὴν Ζινέτταν τὸν ἀκίνητον Βοδῶγ δὲν σοῦ τὸ ἔλεγα πὸς ὁ ἀφέντης μας περιφρονεῖ τὸν Ναπολέοντα και τὰς διαταγὰς του;

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ἡ Ζινέττα ἡσυχῇ εἶνε δυνατότερός του!

Μολονότι ὁ διάλογος διεμείθη χαμηλοφώνως, ὁ βασιλεὺς τῶν ρομαντιστέλων τὸν ἤκουσε, και, ὕψωσας τὴν κεφαλὴν, ἔκραξεν τὰ παιδιὰ πλησίον του. Καὶ θέτων τὴν ρυτιδαμένην του χεῖρα ἐπὶ τῶν μαύρων βοστρύχων τοῦ Τιάρκου, ἔπειτα δὲ ἐπὶ τῆς χρυσῆς κόμης τῆς Ζινέττας, με σοβαρότητα, ὡς νὰ πεκρίνετο εις ἀπόκρυφον σκέψιν, τοῖς εἶπε:

— Πρέπει να γίνετ' εὐτυχισμένα, παιδιὰ μου!

— Ἀλλὰ εἴμαστε, ἀφέντη, ἀπεκρίθησαν συγχρόνως ὁ Τιάρκος και ἡ Ζινέττα ἐκπληκτικοί.

Ὁ γέρον ἐμειδίασε.

— Πρέπει να εἴσθε γιὰ πάντα, ἐξηκολούθησε ἤλθε ἡ ὥρα, παιδιὰ μου, να σκεφθῶμε γιὰ τὸ μέλλον σας.

— Τὸ μέλλον μας! ἀνέκραξεν ὁ Τιάρκος και μήπως δὲν εἶνε ἐξασφαλισμένο; Ἐγὼ θὰ γυμνάζω και θὰ πουλῶ ἄλογα, τριγυρίζοντας ἀπὸ χώρα σὲ χώρα μετὰ τὸ ὠραῖο κόκκινον ἀμαξόσπιτο.

— Κ' ἐγὼ, ἐξηκολούθησε ἡ Ζινέττα, θὰ κάμνω ὠραῖες δαντέλλες, και θὰ σὲ περιποιῶμαι, και θὰ σὲ κανακεύω, γιὰτὶ ἐγὼ πολὺ σὲ ἀγαπῶ.

Και ταῦτα λέγουσα, ἡ μικρούλα χαδιάρᾳ ἔλαβε τὸ θάρρος νὰγκάλιαση τὸν λαίμνον τοῦ γέροντος και τὰ τῶ φίλησος τὰ ἄσπρα του γένεια. Ὁ βασιλεὺς Βοδῶγ τῇ ἀνταπέδωσε τὴν θωκείαν κ' ἐξηκολούθησε:

— Ὅχι, παιδιὰ μου. Τὸ μέλλον ποῦ προβλέπετε και οἱ δύο σας εἶνε ἀδύνατον, ἡ ζωὴ καθήγησε πολὺ σκληρὰ διὰ τοὺς ρομαντιστέλους.

Καθὼς βλέπετε, ἀπὸ παντοῦ μᾶς διώχνουν και μᾶς μεταχειρίζονται ὡς κακοποιούς. Κλέπται, λησταί, κατασκοποεἰς χωροῦν καθημερινῶς εις τὴν μεγάλην μας οἰκογένειαν και ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον ἐγὼ, ποῖος ξεῖρει τί θὰ γίνετε;

— Μὰ θὰ ὑπάρχη πάντα! ἀπεκρίθη ἀφελῶς ἡ Ζινέττα.

Ὁ Βοδῶγ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν:

— Αἱ ἡμέρες μου εἶνε μετρημένες, εἶπε. Τὸ ξεῖρω, γιὰτὶ τὸ διάβασα στ' ἀστέρια. Ἀλλὰ πρὶν πεθάνω, ἔχω καιρὸ να σὰς κάμω κάτι καλλίτερο ἀπὸ βοημούς, γιὰτὶ, σὰς τὸ ξαναλόγω, ὁ καιρὸς τῶν βοημῶν ἐπέρασε... Οἱ Γάλλοι, ὀδηγοῦμενοι ἀπὸ τὸν μέγαν Ναπολέοντα, γίνονται κύριοι τῆς Εὐρώπης. Σεῖς ποῦ εἴσθε ἀκόμη παιδιὰ, πρέπει να παύσετε τὴν ζωὴν αὐτὴν τῶν ἀλητῶν και τῶν ἀκατρίδων ποῦ ἐζήσατε ὡς τώρα. Θέλω γιὰ σὰς ἕνα μεγαλεῖον

σταθερὸν και λαμπρὸν. Θέλω να γίνετε Γάλλοι, θέλω...

Ἄλλ' ἔξαφνα, ὡς νὰ ἐφοβήθη μή εἰπῇ πάρα πολλὰ, ὁ βασιλεὺς ἐσιώπησεν ἀποτόμως, και ἀσίνων τὰ παιδιὰ ἐκπληκτα και ἀνήσυχα δι' ὅτι ἤκουσαν ἐπῆγε κ' ἐκλείσθη εις τὸ δωμάτιόν του.

Ὅταν μετὰ μίαν ὥραν ἐξῆλθεν, ἦν ἐντελῶς μεταμορφωμένος. Τῶσον πᾶν παιδιὰ, ὅσον και οἱ ὑπῆρται, δὲν ἀνεγνώρισαν πρὸς στιγμήν τὸν βασιλεῖα. Εἶβεν ἀποβάλλη τὸν μέγαλον του μαυδύαν και τὸ πλατύγυρον καπέλο του διὰ να περιβληθῇ τὸν μακρὸν βαθυπράσινον ἐπενδύτην και τὸ μαῦρον κασκέτον τῶν Ἑβραίων πραγματευτῶν.

Ἐστέκετο σκυμμένος και εἶχεν ἐγκαταλείψη ὅλον του ἐκεῖνο τὸ μεγαλεῖον, διὰ να προσλάβη τὸ ταπεινόν, τὸ περιτμον και περιφροντι ὕψος τῶν προμηθευτῶν τοῦ στρατοῦ.

Χωρὶς νάφιση καιρὸν εις τοὺς ἀνθρώπους του να ἐκπλαγοῦν πολὺ διὰ τὴν παράδοξον αὐτὴν μεταμόρφωσιν, Βοδῶγ διέταξε:

— Τιάρκο, σέλλωσε γρήγορα τὴν Καρλῆ, τὴ μαύρη φορὰδα και τὸ ἄσπρα ἄλογο. Θὰ πάμε στὴν πόλι.

Ἐνῶ ὁ μικρὸς βοημὸς ἐξετέλει αὐτὴν τὴν διαταγὴν, ὁ βασιλεὺς ἐδίδεν ὀδηγίαν εις τοὺς ὑπῆρτάς του να ἐτοιμάσουν τὸ ἀμαξόσπιτον διὰ ταξεῖν, διότι τὴν ἰδίαν ἐσπέραν θάναχῶρον ἀπὸ τὸ Μόναχον.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἔφιππος ὁ γέρον ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ Τιάρκου, ὁ ὁποῖος εἶχε καθαλικεύσει τὸν Καρλῆν ἔφθασε παρά τὰς πύλας τῆς πόλεως κα παρεκάλεσε τοὺς φρουροὺς να τῶ δεῖξουν τὸ τμήμα τῆς Ἰππωνείας, διότι ἤρχετο να κωλήση εις τοὺς Γάλλους ἵππους.

Ὁ Βοδῶγ ἦτο βέβαιος ότι θὰ ἐτύχχανεν οὕτω καλῆς ὑποδοχῆς ἐκ μέρος τῶν ἀξιωματικῶν, διότι τὸ ἵππικὸν τὸ Νέϋ, δεκατισθὲν εις τὴν μάχην τῶ Οὐλμ, ἐχρειάζετο ἵππους.

Καθ' ὑπόδειξιν τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς φρουρᾶς, ὁ γέρον βοημὸς και ὁ Τιάρκος εἰσῆλθον εις τὴν πόλιν διὰ τῆς πύλης τοῦ Ἰσάρου, και ἔφθασαν εις τὴν πλατεῖαν τοῦ Δημαρχείου, ὅπου εὕρισκετο τὸ ἀρχηγεῖον τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ. Ἄλλ' ὁ Βοδῶγ δὲν ἐσπευσε να εἰσέλθῃ εις τὰ γραφεῖα, τὰ ὅποια τῶ εἶχον ὑποδείξῃ. Ἀφίσας τοὺς ἵππους του ὑπὸ τὴν φύλαξιν τοῦ παιδίου, εἰσῆλθεν ἀλληλοδιαδόχως εἰς δύο ἢ τρία ζυθοπαλεῖα. Πρὸς μεγάλην του δ' ἐκπληξῆσιν, ὁ Τιάρκος εἶδε τὸν κύριόν του, ὁ ὁποῖος συνήθως δὲν ἔπιπε παρά νερίν, να παρῆ γρίζη με ὑπαξιωματικούς και στρατιώτας.

Ἡ ἀναμονὴ ἤρχισε να τῶ φανερὸς κάπως μακρὰ, ὅταν ἔξαφνα εἰσεκο

πρὸ τοῦ Δημαρχείου φρουρὰν συγχινουμένην. Οἱ φρουροὶ ἐσπευδον εις τὰς θέσεις των και ἔμειναν ἀκίνητοι. Ὁ Βοδῶγ εἰγνε ἐξέβη ἀπὸ τὸ ζυθοπαλεῖον. Ὁδηγῆσας δὲ αὐτὸν και τὰ ἄλογα ὀπισθεν μιᾶς μεγάλης βρύσης, ἡ ὁποία ὕψουτο εις τὸ μέσον τῆς πλατείας:

— Κύτταζε καλά, μικρέ, εἶπε πρὸς τὸν Τιάρκον. Θὰ περάση ὁ μέγας Ναπολεών.

Ὁ Μέγας Ναπολέον, — Λουδοβίκος και Λευκοθέα Κορμά.

Ὁ Αὐτοκράτωρ, τῶντι, ἀνεχώρησε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπὸ τὸ Μόναχον διὰ να περάση τὸν ποταμὸν Ἴννον και να ἰδεύσῃ κατὰ τοῦ Ἀουστερλίτε, ὅπου εἶχεν ἀποφασίση να συναντηθῇ μετὰ τὰ συμμαχικά στρατεύματα.

Ὁ Τιάρκος δὲν εἶχεν ἰδῆ ἀκόμη τὸν Ναπολέοντα. Ἡτοιμάσθη λοιπὸν ὄστε να μὴ χάσῃ τίποτε ἀπὸ τὸ ἔκτακτον θέαμα, τὰς λεπτομερείας τοῦ ὁποῖου θὰ διηγείτο τὸ βράδυ εις τὴν Ζινέτταν.

Εἶδε κατ' ἀρχὰς δύο ἐρίππους ἀκροβολητὰς τῆς φρουρᾶς και δύο ἀξιωματικούς τῆς ὑπηρεσίας, οἱ ὅποιοι προηγούντο τρέχοντες με καλπασμὸν ὡς ἀνιχνευταί' ἔπειτα, ἀπὸ τὴν ἑδὸν Λουδοβίκου ἐπρόβαλε μία ἀμαξα ἀπλουστάτη, ἡ περιφημος ταξιδιωτικὴ ἀμαξα τοῦ Ναπολέοντος, τὴν ὁποίαν ἔσυρον τέσσαρες στακτεροὶ ἵπποι και, ὡς ἰσχυρίζοντο, ἦτο σιδηρόφρακτος.

Ἡ ἀμαξα ἔβαινε ὀλοταχῶς, ὁ δὲ Τιάρκος δὲν θὰ ἐπρόφθανε να ἰδῆ τίποτε, εἰν εις ἵππος τῆς ἀκολουθίας δὲν κατέπιπτεν ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τῆς βρύσης. Ὁ ἀναβάτης του δραγόνος ἐξηπλώθη ὡς ὄγκος ἀδρανῆς, ἐνῶ ἡ περικεφαλαία του ἐκυλίσθη μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ Τιάρκου. Τότε ὁ Ναπολέον ἐσκυφεν ἀπὸ τὴν θυρίδα να ἰδῆ τί συμβαίνει, (*) και ὁ Τιάρκος τὸν εἶδε καλά.

Ἐπρόφθερν ολίγας λέξεις ταχαίως. Ὁ παρά τὴν θυρίδα καλπάζων ἀξιωματικὸς προσέκλινε διὰ να τῶ ἀποκριθῇ, και ἡ ἀμαξα ἐπέρασε. Δὲν ἐφαίνετο παρά ἡ τουρκικὴ στολὴ τοῦ μαμελοῦκου Ρουστάν, καθήμενου εις τὸ ὄπισθεν ἐδάσιον. Ἐπειτα μία ἐκθαμβωτικὴ παρέλασις χρυσοφράκτων και πτεροφόρων ἵππέων. Ἦτο τὸ ἐπιτελεῖον, τὸ ὁποῖον ἠκολούθει τὸν Αὐτοκράτορα.

Μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτῶν, λοχαγὸς τις τῶν οὐσάρων ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸν ὄμιλον και ἐσταμάτησεν ἀποτόμως τὸν ἵππον του εις τὴν γωνίαν ἐνός δρο-

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 1.

μῖσκου, παραπλευρῶς τῆς βρύσης, ὀπισθεν τῆς ὁποίας ἔθεωντο ὁ Τιάρκος και ὁ Βοδῶγ.

Ὁ λοχαγὸς αὐτὸς εἶχε διακρίνη μίαν λευκὴν γυναικείαν μορφήν, ἡ ὁποία ἐμισκρῦπτετο ὀπισθεν τῶν φύλλων ἐνός χαμηλοῦ παραθύρου, και ἠθέλησε νὰνταλλάξῃ μετὰ τὴν νεαρὰν ἐκείνην γυναῖκα ολίγας λέξεις, αἱ ὅποια, καθὼς ἐφαίνετο, ἐνδιέφερον ἐξόχως τὸν Βοδῶγ.

Ὁ βασιλεὺς, τῶντι, ἀν και στρέφων τὰ νῦτα πρὸς τὸ παράθυρον και προσποιούμενος ότι ἀσχολεῖται μετὰ τὰ ἄλογα του, δὲν ἔχασεν οὐτε συλλαβὴν ἐκ τῆς συνομιλίας μεταξὺ τοῦ ἀξιωματικοῦ και τῆς κυρίας.

— Ἀντίο, Λευκοθέα μου! τῇ εἶπεν ἐκεῖνος.

— Στὸ καλὸ, Λουδοβίκε! ἀπήντησεν ἡ Λευκοφόρος.

— Καλὴ ἀντάμωσι σὲ λίγο.

— Μεθαύριο στις δέκα.

— Στὸ δρόμο τοῦ Μπραουνάου, θὰ ἔλθω να σάνταμῶσω.

— Στὸ δρόμο τοῦ Μπραουνάου, με-

«Ἀφισέ τον και πήγαινε να πλαγιάσῃς...» (Σ. 20, στ. β'.)

κύριόν του να συνομιλῇ μετὰ τὸν ὑπῆρτην, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνοίξεν. Ἐδείξε διάφορα κουτιά, τὰ ὅποια ἔβγαζεν ἀπὸ τὰ θυλάκια τοῦ ἐπενδύτου του, και ἐφαίνετο ἐπιμένων πολὺ. Τέλος ὁ ὑπῆρτης τὸν ἄφισε να εἰσέλθῃ, και ἡ βαρεῖα θύρα ἐκλείσθη ὀπισθεν τοῦ βασιλέως.

Ὁ Τιάρκος, μόνος ἐκεῖ μετὰ τὰ τρία ζῶα, ἐδοκίμασε κατ' ἀρχὰς να διασκεδάσῃ μετὰ τὴν κίνησιν τῆς πλατείας' ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἤρχισε να στενοχωρῆται θανασίμως. Ἀπαίσιμα προαισθήματα τῶ ἔλεγον ότι σπουδαία μεταβολὴ θὰ ἐπῆρχετο εις τὴν ζωὴν του. Τὸ μέλλον! Ἡ λέξις αὐτὴ παρουσιαζέτο τρομερὰ και ἀπειλητικὴ εις τὸν νοῦν τοῦ μικροῦ βοημοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν ἤκουε διὰ πρώτην φορὰν.

Ἀπορροφημένος τώρα ἀπὸ τὰς σκέψεις του, ὁ Τιάρκος δὲν ἐννοοῦσεν ότι ἡ ὥρα παρήρχετο. Οἱ ἵπποι, χάσαντες πλέον τὴν ὑπομονὴν, ἔξυναν τὸ ἔδαφος και ἔτραβούσαν τὸ σχοινί των. Μόνον ὁ Καρλῆς, ἡρεμος και ἀκίνητος, ἔσσειε τὰ μακρὰ του αὐτιά, κυττάζων τὸν νεαρὸν του κύριον.

Ἀπὸ καιροῦ εις καιρὸν, ὡς να ἐννοοῦσεν ότι ἦτο λυπημένος, τὸν ἐπλησίαζε και ἀκουμποῦσε τὴν μούρην του ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ὡς να τῶ ἔλεγε: «Ξεῦρεῖς, ἐδῶ εἶμαι ἐγὼ, ὁ φίλος σου!»

Εἶχε νυκτώσῃ σχεδὸν ἐντελῶς, ὅταν ὁ Βοδῶγ ἐπέστρεψε πλησίον τοῦ μικροῦ βοημοῦ. — Πάμε, Τιάρκο, τῶ εἶπε λαμβάνων ἀπὸ τὰς χεῖράς του τοὺς χαλινοὺς, τώρα ξεῖρω ὁ, τι ἤθελα να μάθω.

— Καὶ τᾶλογα, ἀφέντη, ἠρώτησεν ὁ Τιάρκος, δὲν τὰ πούλησες;

— Ὅχι! ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς.

Ὁ Τιάρκος δὲν ἠρώτησε τίποτε ἄλλο. Ἄλλ' ἐπιστρέφων σιωπηλῶς εις τὸ ἀμαξόσπιτον παρά τὸ πλευρὸν τοῦ κυρίου του, ὁ μικρὸς βοημὸς, ἐπὶ μᾶλλον και μᾶλλον ἀνήσυχος διὰ τὸ

μυστήριον, τὸ ὁποῖον ἠσθάνετο να τὸν τριγυρίζῃ ἀπὸ τὸ πρῶν, δὲν ἠμποροῦσε να κατανηκῆσῃ μίαν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν να κλαύσῃ.

Ὁ Βοδῶγ παρετήρησε τὴν θλίψιν του.

— Θάρρος, μικρέ, θάρρος! τῶ εἶπε. Ὡς τώρα ἦσουν παιδι' εις τὸ ἐξῆς πρέπει να γίνῃς ἄνδρας.

— Καὶ τί πρέπει να κάμω γι' αὐτὸ; ἠρώτησε τὸ παιδίον με θρηνώδη φωνήν.

— Θὰ τὸ μάθῃς σὲ λιγάκι, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς χωρὶς να ἐξηγηθῇ περισσότερον. Ἄλλ' ὅ,τι και ἂν σοῦ συμβῇ, ἐνθυμοῦ ότι πρέπει να ἔχῃς ἐμπιστοσύνην εις τὸν γέρον-Βοδῶγ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.
ΤΟ ΣΧΕΜΙΟΝ ΤΟΥ ΒΟΛΟΥ

Η άγωνία τής Ζινέττας.

Κατά τας ακόλουθους δύο ημέρας, οὐδέν ἐπῆλθε νὰ δικαιολογήσῃ τοὺς φόβους τοῦ Τιάρκου. Εἰς τὸν μέγαν κόκκινον ἀμαξόσπιτον εἶχεν ἐπαναληφθῆ ἡ προτέρα ζώη, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ὅλην τὴν ἡμέραν ἐταξείδευαν, καὶ τὸ βράδυ ἐστάθμευαν εἰς τὴν ἄκραν κανένος δάσους, εἰς τὴν ὄχθην κανένος ποτα-

Τὸν ἐσήκωσε κ' ἐξηφανίσθη εἰς τὸ δάσος...

μῶ. Ἡ Ζινέττα, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ μικρὸς βοήμης εἶχεν ἀνακοινώσῃ τὰ θλιβερά του προαισθήματα, ἐπερίπαιζε τὸν φίλον τῆς, αὐτὸς δέ, βλέπων ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶχεν ἀφίσχῃ τὸ σκεπτικὸν καὶ ἀνήσυχον ὄφρα, ἤρρισε νὰ ἐλπίζῃ ὅτι πιθανὸν νὰ ἠπατάτο, καὶ ὅτι τὸ περιφημον μέλλον, τὸ ὅποιον τόσον τὸν εἶχε φοβίσθῃ, θὰ ἦτο ἡ συνέχεια τοῦ εὐτυχοῦς παρόντος.

Ἐπροχώρου πρὸς τὴν Βιέννην. Οἱ ὑπῆρται τοῦ Βοδὲγ ἀπορούσαν δι' αὐτὸ τὸ δρομολόγιον, διότι ἐπερίμεναν νὰ ἴδουν τὸν βοήμην ἀπομακρυνόμενον ἀπὸ τὰ μέρη τὰ κατεχόμενα ὑπὸ τῶν Γάλλων, καὶ μεταβαίνοντα εἰς Ἰσπανίαν, ὅπου συνήθως διήρχετο τὸν χειμῶνα.

Ἀπεναντίας ἐπῆγγαιναν νὰ πῆσουν ἐπάνω εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ Νεῦ καὶ τοῦ Μυρά, τὰ ὅποια ἐπροχώρου πρὸς τὴν Βιέννην διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Δουναβέως. Χαμηλοφῶνας, διότι δὲν συνεζήτου τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλέως, ὁ Καμάνιος καὶ ὁ σύντροφός του ἔλεγαν :

— Τί ; ὁ ἀφέντης θέλει νὰ μᾶς βάλουν ὄλους εἰς τὴν φυλακὴν ;

— Μὰ ! δὲν πιστεύω νὰ τολμήσῃ ὁ Ναπολεὼν νὰ ἐγγίξῃ τὸν βασιλέα μας !

Τὴν ἐσπέραν τῆς τρίτης ἡμέρας ἐφθασαν ἐξωθεν τῆς πόλεως Μπραου-

νάου, ἡ ὁποία κατεῖχτο ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ. Ἡ στάθμευσις τοῦ ἀμαξόσπιτου παρὰ τὰς πύλας τῆς πόλεως ἐφαίνετο πολὺ ἐπικίνδυνος. Ἐφθανε νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ μία περίπολος, διὰ νὰ πραγματοποιηθοῦν οἱ φόβοι τοῦ Καμάνιου καὶ νὰ τελειώσῃ τὸ ταξείδιον εἰς τὴν φυλακὴν. Διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς, ἀντὶ νὰ σταθμεύσῃ ὡς ἄλλοτε εἰς τὸν δρόμον, εἰσῆγαγε τὸ ἀμαξόσπιτον εἰς πλησιόχωρον δάσος πυκνότερον, ὅπου ἐκρύπτετο τελείως. Οἱ ἵπποι ἐδέθησαν εἰς τοὺς πασσάλους των, καὶ ἡ τράπεζα ἐστρώθη ἐπὶ τῆς γλῶσσης.

Κατὰ τὸ γεῦμα, ἡ Ζινέττα, τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν διέφευγε, παρετήρησεν ὅτι ὁ βασιλεὺς Βοδὲγ ἔχυνε κρυφά, εἰς τὸ ποτήρι τοῦ Τιάρκου, τὸ περιεχόμενον ἐνός φιαλιδίου, τὸ ὅποιον ἐκρυπτεν εἰς τὴν χεῖρά του.

Δὲν ἀνῆσυχσε πολὺ διὰ τὸ ἀσήμαντον αὐτὸ περιστατικόν. Βεβαία περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ κυρίου των, ἐφαντάσθη ὅτι ἦτο κάποιον ἱατρικόν, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀνάγκην ὁ Τιάρκος.

Ἐν τούτοις ὁ μικρὸς δὲν ἐφαίνετο καθόλου ἀρρωστος. Ἐφαγε παιδρὸς καὶ μὲ μεγάλην ὄρεξιν.

Μετὰ τὸ γεῦμα οἱ ὑπῆρται ἀπεμακρύνθησαν, καὶ ὁ βασιλεὺς ἔμεινε μόνος μὲ τὰ δύο παιδιά, εἰς τὰ ὅποια, κατὰ τὴν συνήθειάν του, διηγῆθη μίαν ὠραίαν ἱστορίαν.

Ἦτο πολὺ ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ἐπρόκειτο περὶ ἐνός ἱππότητος τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, ὁ ὅποιος ὠνομάζετο Ρολάνδος καὶ κατέβαζε τόσῳ φοβερῆς σπαθιῆς, ὥστ' ἐχώριζεν εἰς δύο τὰ βουάνα.

Ἡ Ζινέττα, ἀκούουσα ὁλονὲν τὰς περιπέτειας τοῦ γενναίου Ρολάνδου, ἐκύτταζε τὸν Τιάρκον κ' ἐξεπλήσσετο ποῦ τὸν ἔδλεπε νὰ κλείῃ τὰ μάτια. Οὐδέποτε ὁ μικρὸς βοήμης ἐνύσταζεν ὅταν διηγείτο ὁ βασιλεὺς, καὶ ὁμοίως ἀπόψε ἠγωνίζετο εἰς μάτην κατὰ τοῦ ὑπνοῦ. Ἐπιτέλους παρεδόθη... ἡ κεφαλὴ του ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος του... ἐκοιμάτο βαθύτατα.

Ἡ Ζινέττα τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὸν ἔσεισε, διὰ νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ. Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς Βοδὲγ, ὁ ὅποιος εἶχε παρακολουθήσῃ προσεκτικῶς τὰ κινήματα τοῦ Τιάρκου, συνεκράτησε τὴν Ζινέτταν, καὶ μὲ τὸ ὄφρα του τὸ ἀνεπίδεκτον ἀντιλογίας, τῆ εἶπε :

— Ἄρισέ τον, μικρὴ, καὶ πῆγαίνε νὰ πλαγιάσῃς.

Ἡ Ζινέττα εἰσῆλθε μὲ λύπην τῆς εἰς

τὸ μικρὸν δωμάτιον, τὸ ὅποιον κατεῖχεν εἰς τὸ ἀμαξόσπιτον.

Δὲν ἀπεφάσιζεν ὁμοίως νὰ πλαγιάσῃ, προτοῦ νὰ μάθῃ ἂν ὁ Τιάρκος, ὁ ὅσον βαθειὰ κοιμισμένος, θὰ ἐξυπνοῦσε.

Ὁ ὕπνος αὐτὸς τοῦ φίλου τῆς τὴν ἀνησυχούσε, διότι δὲν τῆ ἐφαίνετο φυσικὸς. Διὰ τοῦτο, ἀθορύβως, ἀνέβη εἰς μίαν καρέκλαν, ἠνοιξε τὸν φεγγίτην τοῦ δωματίου τῆς καὶ ἐστάθη νὰ ἰδῇ τί συνέβαινεν ἔξω, περὶ τὴν τράπεζαν τὴν φωτιζομένην ἀπὸ ἕνα μέγαν φανάρι.

Ὁ βασιλεὺς Βοδὲγ καὶ ὁ Τιάρκος ἐκάθητον εἰς τὰς θέσεις των. Ὁ μικρὸς ἐξηκολούθει νὰ κοιμάται, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, μὲ τὸ ἄλλο χεῖρ κρεμασμένον. Ὁ γέρων τὸν ἐκύτταζε μὲ πολλὴν προσοχὴν, ἀκίνητος καὶ σύνουος.

Μία ὥρα παρήλθεν οὕτω. Ἡ Ζινέττα, ἐπὶ μᾶλλον ἀνήσυχος, ἀπορούσε διατὶ ὁ κύριός των ἐφαίνετο ἐπαγρυπνῶν ἐπὶ τοῦ φίλου τῆς... Ἦτο ἄρα γε τρώντι πολὺ ἀρρωστος ; Ἐσκέπτετο νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιόν τῆς διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν γέροντα, ἀλλὰ δὲν ἐτολμούσε, γινώριζουσα ὅτι ὁ Βοδὲγ δὲν ἠείχετο τὴν παρακοχὴν καὶ ἐξηκολούθησε νὰ βλέπῃ τὰ συμβαίοντα.

Τελος πάντων, μετὰ μακρὰν ἀνάμνησιν, εἶδε τὸν βασιλέα νὰ κυττάξῃ τὸ ὄρολογι τοῦ καὶ νὰ πλησιάξῃ τὸ παιδίον.

— Νά, ἐσυλλογίσθη ἡ Ζινέττα, θὰ τὸν βάλῃ εἰς τὸ κρεβάτι του.

Κάθε ἄλλο ! Ὁ Βοδὲγ ἐσήκωσε τὸν βραχίονα τοῦ Τιάρκου καὶ τὸν ἄφινε πάλιν νὰ πίπτῃ βαρὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης. Μετετόπιζε τὴν κεφαλὴν του. ἔψαυε τὰ βλέφαρά του μὲ τὸ δάκτυλον, ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν ἐξυπνοῦσε.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΗΣ ΣΟΥΖΗΣ

(ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑΝ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥΑΙΝ)

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1880, ὅταν ἡ Σούζη μου ἦτο ἀκριβῶς ὀκτὼ ἐτῶν, ἡ οἰκογένειά μας ἔμεινε εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ Κουάρου, ὅπως πάντοτε κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ ἔτους. Ἐπλησίαζεν ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, καὶ ἡ Σούζη καὶ ἡ Κλάρα ἐμετροῦσαν τὲς ὥρας, διότι ἐπερίμεναν ἕνα μέγαν γεγονός : τὸν εἶχαν ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ τὲς ἄφιναν ν' ἀνέβουν ἐπάνω εἰς τὸ κάρρο ποῦ θὰ μετέφερε τὸν σανὸν ἀπὸ τὸ χωράφι εἰς τὸ σπίτι. Τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ δικαίωμα, νὰ καθήσουν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀχυρηνίου λόφου, ποῦ εἶχε τόσῃν γοντεῖαν διὰ τὴν ἡλικίαν των, δὲν τοὺς εἶχε παραχωρηθῆ ποτὲ ἕως τώρα. Ὁ ἐνθουσιασμός των δὲν εἶχεν ὄρια. Δὲν ὠμιλοῦσαν

* Ἰδε «Διάπλασις» τοῦ 1909, σελ. 402.

πλέον ἐκείνον τὸν καιρὸν, παρὰ διὰ τὴν περιπέτειαν αὐτῆν ποῦ θὰ ἐσημείωνεν ἐποχὴν. Ἡ ἀτυχία ὁμοίως ἐπρόλαβε τὴν Σούζην τὸ πρῶν ἀκριβῶς τῆς ἐπισήμου ἡμέρας. Εἰς στιγμὴν ἐξαφνικῆς παραφοράς, ἐκτύπησε τὴν Κλάραν μὲ ἕνα στυάρι, ἡ ξύλο, ἡ καὶ παρόμοιον. Ὁποσδήποτε, ἡ σοβαρότης τῆς προσβολῆς ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ ἐπιτετραμμένα ὄρια. Σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνας καὶ τὴν συνήθειαν τοῦ σπιτιοῦ, ἡ Σούζη ἐπῆγεν εἰς τὴν μητέρα τῆς νὰ ὁμολογήσῃ τὸ σφάλμα τῆς, καὶ ν' ἀποφασίσῃ μαζί τῆς ὡς πρὸς τὸ εἶδος καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἐπιβληθησομένης τιμωρίας. Ἦτο παραδεγμένον πλέον ὅτι, ἐπειδὴ ἡ τιμωρία δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ παρὰ ἕνα λογικὸν σκοπὸν, — νὰ χρησιμεύῃ ὡς ὑπόμνησις εἰς τὸν πταίστην, διὰ νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ τὸ πταίσμα του, — τὰ παιδιά μόνον ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐκλέξουν τὴν ποινὴν, ἡ ὅποια θὰ ἦτο πλέον ἀποτελεσματικὴ καὶ δὲν θὰ ἐλησμονεῖτο εύκολα. Ἡ Σούζη καὶ ἡ μητέρα τῆς συνεζήτησαν περὶ διαφόρων ποινῶν, καμμία ὁμοίως δὲν ἐφαίνετο κατάλληλος. Τὸ πταίσμα ἦτο ἐξαιρετικῶς σοβαρὸν, καὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ ὑψωθῇ εἰς τὴν μνήμην ἕνα σῆμα κινδύνου, τὸ ὅποιον νὰ μὴ σβύνη, νὰ μὴ ἐξαλείφεται, ἀλλὰ νὰ μένη αἰωνίως ἐκεῖ, ὡς σωτηρία προειδοποίησις. Μεταξὺ τῶν ποινῶν ἀνεφέρθη καὶ ἡ στέρησις τῆς ἀμαξάδας ἐπάνω εἰς τὸν σανόν. Αὐτὸ φαίνεται, ὅτι ἐγγίξε βαθεῖα τὴν Σούζην. Εἰς τὸ τέλος, ἀφοῦ ἀπαρίθμησε πάλιν ὅλον τὸν κατάλογον, ἡ μητέρα ἐρώτησε :

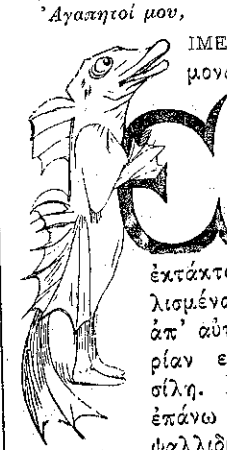
— Ποῖα τιμωρία νομίζεις, ὅτι πρέπει νὰ διαλέξῃς, Σούζη ;
Ἡ Σούζη ἐσκέθησε, ἐδίστασεν ἐμπρὸς εἰς τὸ καθήκον τῆς, καὶ εἶπε :
— Ἐσὺ, μαμά, τί νομίζεις ;
— Νά σου πῶ, Σούζη, προτιμῶ ν' ἀποφασίσῃς ἐσὺ. Κάμε μόνη σου τὴν ἐκλογὴν...
Ἐχρησάσθη ἀγὼν πολὺς, σκέψις βαθεῖα καὶ πολὺ ζύγισμα, καὶ ἐπὶ τέλος ἡ Σούζη κατέληξεν ἐκεῖ ὅπου καθένας ποῦ τὴν ἐγγώριζεν, εἰμποροῦσε νὰ μαντεύσῃ ὅτι θὰ κατέληγε.

— Λοιπόν, μαμά, θ' ἀποφασίσω τὴν ἀμαξάδα, γιατί, ξέρεις, τὰ ἄλλα πράγματα δὲ θὰ μὲ κάνουν νὰ θυμηθῶ νὰ μὴν τὸ ξανακάνω ὁμοίως, ἂν δὲν ἀνεβῶ εἰς τὸ κάρρο τοῦ σανοῦ, θὰ τὸ θυμοῦμαι εύκολα.

Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ἡ ἀληθινὴ τιμωρία, ἐκείνη ποῦ πονεῖ, ἐκείνη ποῦ δὲν μένει, πίπτει πάντοτε εἰς ἐκείνον ποῦ δὲν ἔπαισε. Δὲν ἦμουν ἐγὼ ποῦ ἐξύλισα τὴν Κλάρα, καὶ ὁμοίως ἡ ἀνάμνησις τῆς χαμένης ἀμαξάδας τῆς καίμενης τῆς Σούζης μὲ σφίγγει πάντοτε τὴν καρδιά — ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι ἔξ χρόνια.

[Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ] Α. Θ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ἡ ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΑΪ-ΒΑΣΙΛΗ

Ἄγαπητοί μου, ἸΜΕΘΑ εἰς τὰς παραμονὰς τῶν ἑορτῶν. Καὶ ἂν τίποτε ἄλλο δὲν ἦτο διὰ νὰ μᾶς τὸ ὑπευθύνῃ, θὰ ἐφθάναν αἱ προθήκαι τῶν μαγαζιῶν, ἐκτάκτως φωτειναὶ καὶ στολισμέναι μὲ δῶρα. Εἰς μίαν ἀπ' αὐτὰς, βλέπω κελωρίαν εἰκόνα τοῦ Αἰ-Βασίλη. Εἶνε ἡμιανάγλυφος ἐπάνω εἰς χαρτὶ χονδρὸν, φαλλιδισμένον, καὶ φαίνεται ἔτσι ὡς ἀγαλμα χρωματιστόν. Ὁ κελὸς Ἅγιος, ὁ μέγας φίλος τῶν παιδιῶν, καριστάνεται κατὰ τὸ σῆμα μὲ τὸ ραβδί του, μὲ τὴν χιονισμένην του ἐλάτην καὶ μὲ τὸν κόκκινον πλατὺν μανδύον του, αἱ πτυχαὶ τοῦ ὁποίου μισοκρύπτουν χίλια παιγνίδια. Ἐρχεται γελαστός καὶ χαρούμενος ἀπὸ τὴν Καισαρείαν, καὶ πόσα φέρει ! Τὰ παιδιά, αἱ κρὰ καὶ μεγάλα, τὸν περιμένουν ἕνα γωνίως. Τὸν συλλογίζονται διαρκῶς καὶ ἐρωτοῦν : «Τί θὰ μᾶς φέρει φέτος ὁ Αἰ-Βασίλης ;... Ἄρα γε ὁ ὠραῖος ἐκεῖνος σιδηρόδρομος, ποῦ κουρδίζεται καὶ τρέχει ἐπάνω σὲ ἀληθινὰς γραμμὰς, δικὰς μας θὰ εἶνε ; Ἡ μήπως μικρὸς φωνογράφος, ποῦ λέγει τόσα τραγοῦδια ;»

Καὶ οἱ γονεῖς ἀπαντοῦν : «Ποῖς ξέρει !... Ἄν ὁ Αἰ-Βασίλης εἶνε εὐχάριστος ἀπὸ τὸν σᾶς, θὰ σᾶς φέρῃ πολλὰ πράγματα... Ἄν ὁμοίως μᾶθῃ... ἂν μᾶθῃ...»
— Ὅχι ! ὅχι ! νὰ μὴ μάθῃ ! διακόπτουν ἐντρομα τὰ παιδιά.

Καὶ ὑπόσονται ὅτι θὰ εἶνε ἐπιμελῆ καὶ φρόνιμα ἕως τὴν περιπέθητον ἡμέραν ποῦ θὰ ἔλθῃ ὁ Αἰ-Βασίλης. Ἐπειτα ὁμοίως, ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ;... Ἐ, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ διαβολικὰ θάρχησον πάλιν τὰ ἴδια !... Ἄλλ' ὁ καλὸς Ἅγιος Βασίλειος ἔχει τὸ μέγα προτέρημα νὰ λησμονῇ, νὰ παραβλέπῃ, νὰ συγχωρῇ. Ὅσοι ἀταξίαι καὶ ἂν κάμουν, ὅσῃν ἀμέλειαν καὶ ἂν δεῖξουν τὰ παιδιά εἰς τὸ διάστημα τοῦ χρόνου, πάλιν αὐτὸς κατὰ τὸν φέρῃ τὴν μεγάλην ἡμέραν τοῦ ἐρχομοῦ του. Δι' αὐτὸ τὰ παιδιά τὸν λατρεύουν, δι' αὐτὸ τὸν περιμένουν μὲ τόσῃν ἐλπίδα καὶ χαρὰν.

Δὲν ἔχουν ἄδικον ! Εἶνε μεγαλητέρα χαρὰ ἀπὸ τὸ νὰ λαμβάνῃ κανεὶς ὠραία δῶρα ; Ἀφοῦ καὶ οἱ μεγαλητέροι χαίρονται, ὅταν ἔχουν νὰ λάβουν αὐτὰς τὰς ἡμέρας κανέν εὐμορφον ἢ χρησίμον πρᾶγμα, — πόσον μᾶλλον τὰ παιδιά !... Καὶ ὁμοίως ὑπάρχει μία χαρὰ μεγα-

λειτέρα. Εἶνε ἡ χαρὰ τοῦ Αἰ-Βασίλη. Εἶνε ἐκείνη, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ δίδων. Ὅλοι τὸ λέγουν, ὅτι ἐκεῖνος ποῦ κἀνει δῶρα εἶνε εὐτυχέστερος ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ λαμβάνει. Δι' αὐτὸ βλέπετε τὸν Αἰ-Βασίλη τόσῳ χαρούμενον. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι αἰσθάνεται διπλασίως τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν προξενεῖ εἰς τὰ παιδιά. Ἐρωτήσατε τοὺς γονεῖς, τοὺς πάππους, τοὺς θεῖους, τοὺς γονοὺς, τοὺς μεγαλειτέρους, καὶ θὰ σᾶς εἰποῦν πόσον εἶνε εὐτυχεῖς ὅταν χαρποῦν μὲ δῶρα τὰ παιδιά των, τὰ ἐγγόνια των, τὰ νήπια των, τοὺς μικροὺς των βαπτιστικούς, τοὺς μικροὺς των φίλους. Εἶνε τρώντι μία μεγάλη χαρὰ.

Θὰ μὲ πῆτε : διατὶ σᾶς ἐμίλῳ δι' αὐτὴν, ἀφοῦ εἶνε χαρὰ τοῦ Αἰ-Βασίλη καὶ τῶν μεγάλων ; Ἄλλὰ δὲν πιστεύω, ὅτι δὲν εἰμπορεῖτε νὰ τὴν αἰσθανθῆτε ἐπίσης καὶ σεις. Μήπως καὶ οἱ μικροὶ δὲν κἀμουν δῶρα εἰς τοὺς μικροτέρους των, καὶ κάποτε εἰς τοὺς μεγαλητέρους ;

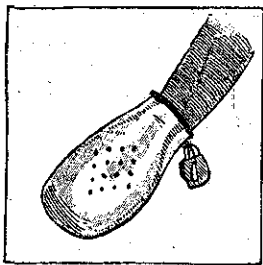
Πολλάκις βεβαίως θὰ ἐκάμειτε καὶ σεις δὲν ἠξέυρω ὁμοίως ἂν ἠσθάνθητε πραγματικῶς τὴν χαρὰν τοῦ δίδοντος. Διὰ νὰ τὴν αἰσθανθῆ κανεὶς αὐτὴν, ἀγνήν καὶ μεγάλην, πρέπει νὰ χαρίζῃ ὅχι ἀπὸ ὑποχρέωσιν, ὅχι ἀπὸ ἐπίδειξιν, ὅχι διὰ τῆς βίας, ἀλλ' ἀπὸ ἀγάπην, ὅπως ὁ Αἰ-Βασίλης, ἀπὸ καλωσύνην, μὲ τὴν θέλησιν τοῦ ὅλην, ἀπὸ καθαρὰν πρόθεσιν νὰ εὐχαριστήσῃ. Ὅταν εἶνε κανεὶς ἐγωιστής, ὅταν συλλογίζεται μόνον τί θὰ πάρῃ, τί θὰ τοῦ χαρίσουν, βεβαίως δὲν εἶνε πλὴν εὐτυχῆς ὁσάκις μία κοινωνικὴ ἀνάγκη τὸν υποχρεώσῃ νὰ χαρίσῃ, νὰνταποδώσῃ. Ἄλλ' ὅταν εἶνε φίλαλλος, ὅταν ἀγαπᾷ τοὺς ἄλλους, ὅταν θέλῃ νὰ γίνεταί εὐχάριστος εἰς αὐτοὺς, τότε ἡ ἡμέρα τῶν δῶρων εἶνε δι' αὐτὸν πηγὴ εὐδαιμονίας τόσον μεγαλητέρας, ὅσον περισσοτέρους φίλους ἢ προστατευμένους ἔχει, καὶ τὰ μέσα νὰ τοὺς φιλοδώρῃ.

Τὰ μέσα... Ἐ, δὲν εἶνε καὶ τόσῳ δύσκολον νὰ ἔχῃ κανεὶς τὰ μέσα. Ἐν μικρὸν πρᾶγμα, μία κάρτα, μία σφουρίκτρα, ἕνα τόπι, ἀρκεῖ ὅταν δίδεται μὲ καλὴν καρδίαν. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ ἔχῃ κανεὶς τὸν πόθον καὶ τὴν θέλησιν νὰ χαρίξῃ. Τότε μόνον αἰσθάνεται διπλασίαν τὴν χαρὰν τῶν ἄλλων.

Βλέπω πολλὰ παιδιά νὰ χαίρωνται τώρα διὰ τὰ δῶρα ποῦ θὰ λάβουν. Ὅλίγα ὁμοίως βλέπω νὰ χαίρωνται καὶ διὰ τὰ δῶρα ποῦ θὰ κάμουν. Καὶ ὁμοίως εἰς αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ συνειθίσουν ἀπὸ ἐνωρίς. Προσπαθήσατε, καὶ σᾶς ἐγγυώμαι ὅτι δὲν θὰ μετανοήσατε. Εἶνε μία πηγὴ χαρᾶς νέας, μεγάλης καὶ ἀφαντάστου. Ἡ εὐτυχία τοῦ ἐγωιστοῦ ποτὲ δὲν εἶνε τελεία. Μόνον ὁ φίλαλλος εἶνε ἀληθινὰ εὐτυχῆς.
Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

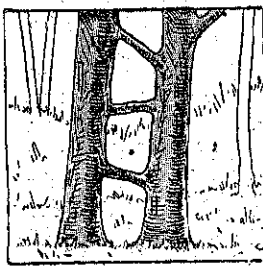
Αναγκαία προφύλαξις.

Είς τ' αδαμαντωρυχία τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ὅλοι οἱ ἐργαζόμενοι Μαῦροι ἔχουν τὰς χεῖρας φυλακισμένας εἰς εἰδικὰ σιδηρᾶς χειρίδας, ὡς αὐτὴν ποῦ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα.

Τὰ παράξενα αὐτὰ γάντια, τὰ ὁποῖα ἀντὶ κομβίων ἔχουν ἓνα λουκέτο, εἶνε οὕτω πῶς κατεσκευασμένα, ὥστε ἐπιτρέπουσιν μὲν εἰς τὸν Μαῦρον νὰ κάμνῃ κάθε χονδρὴν ἐργασίαν, τὸν ἐμποδίζουσι ὅμως νὰ πιάσῃ τὰ διαμάντια, τὰ ἅποια θὰ εὗρεσκε τυχόν καὶ θὰ ἤθελε νὰ κλέψῃ. Πολὺ ἀναγκαῖα ἡ προφύλαξις, διότι, ἀφ' οὗτου ἔμαθαν τὴν ἀξίαν τῶν ἀδαμάντων, οἱ Μαῦροι τοὺς κλέπτουσι φοβερὰ. Τοὺς κρύπτουσι εἰς τὰ κενὰ τοῦ στόματος, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ τοὺς καταπίνουσι!

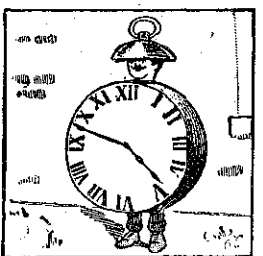
Παράδοξον δένδρον

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ὑπάρχει, τὸ παράδοξον αὐτὸ δένδρον τὸ ὀνομάζουσι σκαλόδενδρον. Ἐχει, ὡς βλέπετε, δύο

καρμούς, συμπλεκόμενους μεταξύ των διὰ κλώνων, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν σκαλοπάτια. Καὶ ὅμως εἶνε ἓν δένδρον, — μία ρίζα, — τὸ ὅποῖον ἀγνωστον πῶς ἔλαβε τὴν περίεργον αὐτὴν διαμόρφωσιν. Εὗρίσκειται εἰς τὸ δάσος τοῦ Welford, καὶ εἶνε τὸ μόνον δένδρον, εἰς τὸ ὅποῖον θὰ ἠμπορούσε νὰναβῇ κ' ἓνας κουτσός.

Πρωτότυπον μασάρευμα.

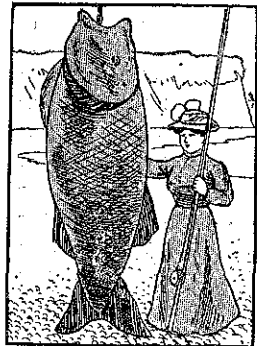
Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς κάποιον χορὸν μετημφισμένων, τὸ περασμένον Καρναβάλι, ὁ κύριος Τζῶνς, ἕνας νέος τοῦ συρμού, ἐνεφανίσθη μετὰ τὸ πρωτότυπον αὐτὸ μασάρευμα. Μετεμορφώθη, καθὼς βλέπετε, εἰς...ξυπνητήρι!

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς κάποιον χορὸν μετημφισμένων, τὸ περασμένον Καρναβάλι, ὁ κύριος Τζῶνς, ἕνας νέος τοῦ συρμού, ἐνεφανίσθη μετὰ τὸ πρωτότυπον αὐτὸ μασάρευμα. Μετεμορφώθη, καθὼς βλέπετε, εἰς...ξυπνητήρι!

Καθὼς ἔλεγεν ὁ ἴδιος, ἡ ἰδέα τοῦ ἤλθεν ἐνῶ ἐκύτταζε τὸ ξυπνητήρι του, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐφάνη πραγματικῶς ὡς ἓνας κοιλαρᾶς ἀνθρωπάκος με κωδωνοειδῆ καπέλον.

Εἰς τὸν χορὸν τῶν μετημφισμένων, τὸ ζωντανὸν ξυπνητήρι ἐθαυμάσθη κ' ἐκηνέθη πολὺ. Δὲν θὰ ἦτο ἀσχημὴ ἰδέα νὰ τὸ κάμετε καὶ σεῖς διὰ τὸ ἐρχόμενον Καρναβάλι. Ἡ ἐνδυμασία γίνεταὶ ἀπὸ καρτόνι καὶ ἀσημέχαρτον. Τὰ λοιπὰ ἀφίνονται εἰς τὴν φαντασίαν σας.

Καλὸν ψάρευμα.

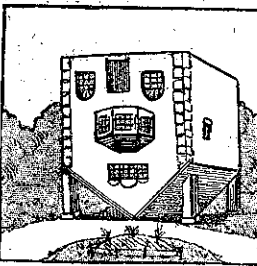

Ἡ κυρία Β. Μπάρρετ, ἀλιεύουσα κατ' αὐτὰς εἰς μίαν ἀκτὴν τῆς Καλιφορνίας, συνέλαβε μετὰ τὸ ἀγχιόστρι τῆς τοῦ μεγάλῃτερον ψάρι, ποῦ ἔπιασεν ὡς τώρα κυρία.

Εἶνε εἶδος μαύρης πέρκας—ψάρι κοινὸν εἰς τὰς θαλάσσας ἐκεῖνας, ἀλλὰ σπανιώτατα τόσοσιν μεγάλων, — καὶ ζυγίζει 416 λίτρας. Ἡ κυρία Μπάρρετ ἐρωτογραφήθη μαζί μετὰ τὴν λέαν τῆς, ἡ δὲ ὑπερηφάνετα τὴν ὁποίαν φαίνεται νὰ ἔχη, ὀυολογουμένως δὲν εἶνε ἀδικαιολόγητος.

Καὶ εἰς τὰ δικὰ σας, μικροὶ μου ψαράδες καὶ ψαροπούλαι!

Ἐνα σπίτι...ἀνάποδα.

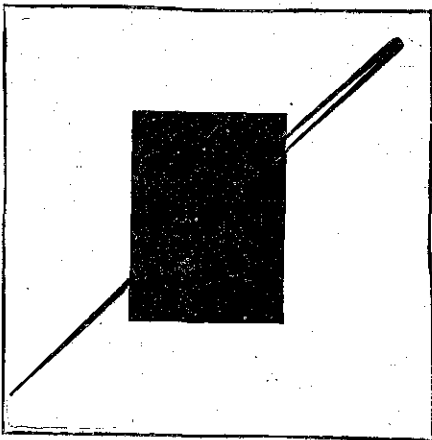
Καὶ αὐτὸ τὸ παράδοξον εἶνε ἀμερικανικόν. Ὁ κύριος Οὐάτσων, ἰδιοκτήτης τῶν περιχώρων τῆς Φιλαδέλφειας, κατεσκεύασεν ἓνα σπίτι ἀνάποδον, ὡς ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον εἶχεν ἐλκύσει τόσοσιν τὴν περιέργειαν εἰς τὴν Ἐκθεσὶν τῶν Παρισίων τοῦ 1900.

Τὸ σπίτι αὐτὸ, τοῦ ὁποῖου ἡ στέγη εὗρίσκειται εἰς τὸ ἔδαφος, στηρίζεται ἐπὶ τεσσάρων καπνοδόγων, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουσι στήλας. Μία σκάλα, τοποθετημένη κάτωθεν, ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἰδιοκτήτην νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ σπίτι του...διὰ τῆς στέγης.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ἀναποδιά περιορίζεται μόνον εἰς τὸ ἐξωτερικὸν σχέδιον. Ἀπὸ μέσα τὸ σπίτι ἔχει τὰ δω-

μάτια του καὶ τὰ ἐπιπλά του ἴσια ὅπως ἄλα τὰ σπίτια.

Ὀπτικὴ ἀπάτη.

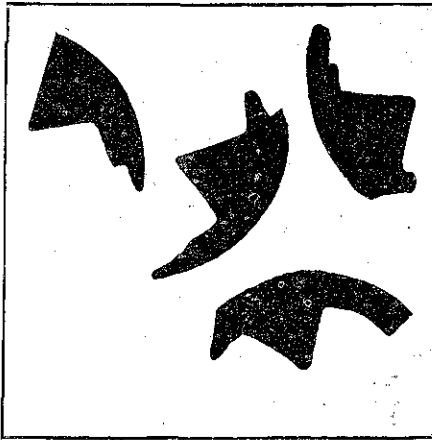
Κυττάξατε προσεκτικὰ τὴν εἰκόνα. Ἀπὸ τὰς δύο αὐτὰς ράβδους, ποῖα νομίζετε ὅτι προχωρεῖ καὶ διαπερᾶ τὸ ἐν τῷ μέσῳ μαῦρον τετράπλευρον;

Ἐὰν πάρετε ἓνα χάρακα, θὰ ἰδῆτε ὅτι τὸ μαῦρον τετράπλευρον δὲν διαπερᾶται ἀπὸ ἐκείνην ποῦ ἐνομοίσατε, ἀλλ' ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ἄλλην ποῦ σᾶς φαίνεται ὅτι διακόπτεται κάπου, ὅπισθεν τοῦ τετραπλεύρου.

Εἶνε μία περίεργος ὀπτικὴ ἀπάτη.

Συναρμολόγησις Σταυροῦ.

(Παιγνιον)

Νάντιγράψετε αὐτὰ τὰ τέσσαρα τεμάχια, νὰ τὰ περικόψετε διὰ ψαλλίδος, καὶ νὰ τὰ συναρμολογήσετε οὕτως, ὥστε νὰποτελεσθῇ σταυρός. [Ἡ λύσις τοῦ παιγνίου τούτου, ὡς καὶ τοῦ προηγούμενου, θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.—Τὰ παίγνια δὲν ὑπάρχονται εἰς τὰς Ἀσκήσεις, ἀλλὰ δημοσιεύονται χάριν ἀπλῆς διασκεδάσεως τῶν ἀναγνωστῶν. Ἐπομένως εἶνε περιττὸν νὰ στέλλετε τὰς λύσεις.]

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΒΟΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΤΤΟΝΤΕΣ

«Κύριε Ἀζαρία—μ' ἐρωτᾷ μικρὸς φίλος τῆς Διαπλάσεως,—σεῖς ποῦ εἶσθε μάγος καὶ σοφός, εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τί πρᾶγμα εἶνε αὐτοὶ οἱ διαττόντες ἀστέρες; Διὰ τί, σᾶς παρακαλῶ, ἄλλοι πίπτουσι καὶ ἄλλοι δὲν πίπτουσι ποτέ;»

Μικρὲ μου φίλε, δὲν εἶμαι οὔτε μάγος οὔτε σοφός. Ὅσα εἶπα ἐξήγησα ὅμως αὐτὸ ποῦ μ' ἐρωτᾶς, διότι εἶνε ἀπὸ τὰ πρᾶγματα ποῦ τὰ ξεύρω, ὅπως τὰ ξεύρουσι ὅλοι ὅσοι ἐδιάβασαν ὀλίγην ἀστρονομίαν.

Τὴν νύκτα, ὅταν δὲν εἶνε σύννεφα, οὔτε δυνατὸν φεγγάρι, τί βλέπομεν εἰς ὅλον τὸν οὐρανόν;

Πλήθος ἀμέτρητον σημείων, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον λαμπρῶν, τὰ ὁποῖα παράγονται ἀπὸ τὴν λάμψιν μακρῶν ἀστέρων, ὀνομαζόμενων ἀπλανῶν, διότι δὲν κινουνοῦνται, δὲν μεταβάλλουσι τὴν πρὸς ἄλληλα θέσιν.

Ἀλλὰ τί πρᾶγμα εἶνε αὐτοὶ οἱ ἀπλανεῖς;

Κατὰ τοὺς ἀστρονόμους, δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε παρὰ τόσοὶ ἥλιοι, ὥπως αὐτοὶ ποῦ μᾶς φωτίζει· ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἥλιοι αὐτοὶ ἀπέχουσι ἑκατομύρια ἑκατομμυρίων λευγῶν ἀπὸ τὴν γῆν, δὲν εἰμποροῦν νὰ μᾶς στέλλουσι, ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐκείνην ἀπόστασιν, εἰμὴ μίαν ἀσθενῆ ἀκτῖνα φωτός.

Εἶμαι λοιπὸν βέβαιος, ὅτι ἐρωτῶν με ὡς ἄνω ὁ μικρὸς μᾶς φίλος, αὐτοὺς τοὺς ἀστέρας ἐννοεῖ. Ὅσαίς δηλαδὴ βλέπη κανὲν ἄστρον νὰ πίπτῃ ἢ νὰ διάττῃ, νομίζει ἴσως ὅτι κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀπλανεῖς καταστρέφεται καὶ διασκορπίζει εἰς τὸ διάστημα τὴν ὕλην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀποτελεῖται. Ἀλλ' εἰς τοῦτο πλανᾶται καθολοκληρίαν. Διότι ἂν κατάρθονε κανεὶς νὰ μετρήσῃ ἀκριβῶς ἢ μᾶλλον νὰ κάμῃ ἓνα πιστὸν πῖνακα τοῦ ἐνάστρου οὐρανοῦ, θὰ ἠμπορούσε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι, καὶ ἀφοῦ ἀκόμη θὰ ἔβλεπεν ἀπειρίαν διαττόντων ἀστέρων, οὔτε ἐν τῶν φωτεινῶν σημείων δὲν θὰ ἔλειπεν ἀπὸ τὸν λογαριασμὸν ποῦ θὰ εἶχε κάμῃ ἢ τὸν πῖνακα ποῦ θὰ εἶχε καταστρώσῃ.

Ἐὰς ἀφίσωμεν λοιπὸν κατὰ μέρος αὐτοὺς τοὺς ἀστέρας, παρατηροῦντες ὅτι, διὰ νὰ τοὺς ὀνομάσωμεν ἀπλανεῖς, σημαίνει ὅτι ἠθέλησαν νὰ τοὺς διακρίνουσι ἀπὸ ἄλλους, οἱ ὅποιοι δὲν κατέχουσι πάντοτε τὴν ἰδίαν θέσιν εἰς τὸν οὐρανόν. Διότι ὑπάρχουσι καὶ ἄρκετοὶ τοιοῦτοι ἀστέρες, οἱ ὅποιοι ὀνομάζονται πλανῆται.

Οἱ πλανῆται αὗτοι, μεταξύ τῶν ὁ-

ποίων εἶνε καὶ ἡ Γῆ, ἡ σφαῖρα τὴν ὁποῖαν κατοικοῦμεν, στρέφονται ἀκαταπαύστως τριγύρω εἰς τὸν ἥλιον μᾶς, εἰς ἀποστάσεις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μεγάλας, καὶ μετὰ διαφόρους ταχύτητας.

Ἐὰς προσθέσωμεν, ὅτι διὰ νὰ συμπεληρώσωμεν τὴν περιφορὰν τῶν περὶ τὸ μέγα ἄστρον, πηγὴν δι' αὐτοὺς φωτός καὶ θερμότητος, οἱ πλανῆται περιστρέφονται ἐπίσης καὶ περὶ ἑαυτούς, δηλαδὴ περὶ τοὺς ἰδίους τῶν ἄξονας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κάμνει τὴν διαδοχὴν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ σημεῖον τῆς ἐπιφανείας τῶν τὸ βλέπει ἢ δὲν τὸ βλέπει ὁ ἥλιος.

Ἀπὸ τὴν γῆν, τὸν πλανῆτην μᾶς, εἰμποροῦμεν εὐκόλως νὰ παρατηροῦμεν τὴν κίνησιν τῶν ἄλλων πλανητῶν, διότι εἶνε ἄρκετὰ μεγάλοι ὥστε νὰντικατοπτρίζουσι πρὸς ἡμᾶς, ὡς παμμέγιστοι καθρέπται, τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, αἱ ὁποῖαι πίπτουσι ἐπάνω των.

Ἀλλ' εἰς τὸ διάστημα τὸ ὁποῖον εὗρίσκειται ἀμέσως ὑψηλότερα ἀπὸ ἡμᾶς, κυκλοφοροῦν ἐπίσης ἀπειράριθμα οὐράνια σώματα, τὰ ὁποῖα ἢ σχετικῆς μικρότητος τῶν μᾶς τὰ κάμνει ἀόρατα. Εἰς τὰ σώματα αὐτὰ ὀφείλονται αἱ μακρᾶι φωτεινὰ ἐκείνην γραμμὰν, αἱ ὁποῖαι διασχίζουσι κάπου-κάπου τὸ στερέωμα, ἀπὸ αὐτὰ ἐπίσης προέρχονται καὶ οἱ λίθοι, οἱ ὅποιοι πίπτουσι πολὺ συχνὰ ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Καὶ ἰδοὺ πῶς ἐξηγεῖται τὸ διπλοῦν αὐτὸ φαινόμενον τῶν διαττόντων ἀστέρων ἢ βολίδων καὶ τῶν ἀερόλιθων.

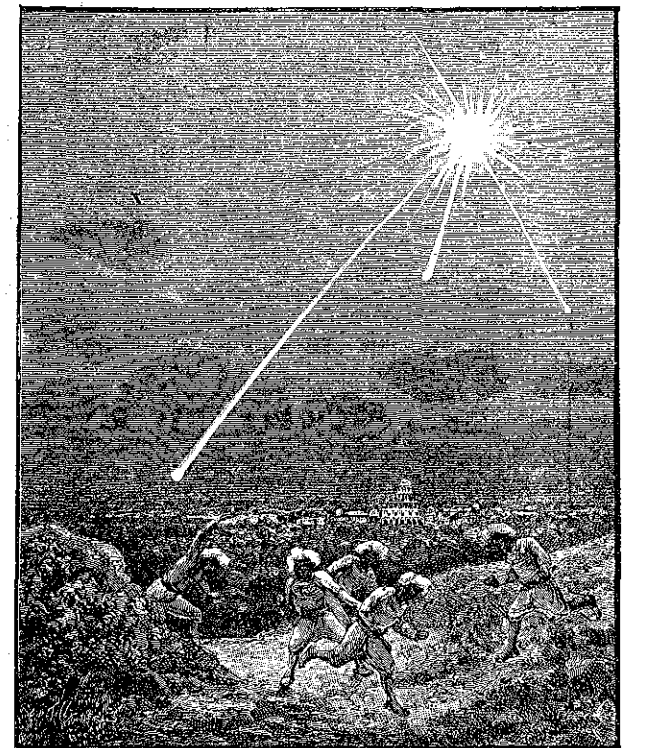
Ὅταν τὰ σκοτεινὰ αὐτὰ ἄστρα, αἱ βολίδες, σκληρὰ καὶ πετροῦδῃ, τρέχοντα μετὰ ἰλιγγιώδη ταχύτητα, ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τὴν ἀτμόσφαιραν ἢ ὁποῖα μᾶς περιβάλλει, ἡ μεγάλη θερμότης, ἢ ὁποῖα ἀναπτύσσεται ἐκ τῆς προστριβῆς, τὰ πυρακτῶνται, τὰ νάπτει, τὰ κατακαίει. Καὶ τότε μίαν λαμπρὰν φωτεινὴν γραμμὴν, ὡς ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἀφίνουσι οἱ πύραυλοι (ρουκέτες), μᾶς φανερόναι τὴν ὑπαρξίν των καὶ τὴν διέλευσιν των ἀνωθεν τῆς σφαιρας μᾶς.

Ἐνίοτε ἢ ἀνάφλεξις αὐτὴ τὰποσυνθέτει, τὰ κάμνει νὰ ἐκρήγνυται, νὰ

σκάζουσι, νὰ θραύονται εἰς τεμάχια. Τότε καθόλου σπάνιον, συγχρόνως μετὰ τὴν λάμψιν ποῦ μᾶς θαυμάζει, νάκουσθῇ καὶ κρότος ἰσχυρὸς ὡς πυροτεχνήματος, ἢ δὲ φωτεινὴ γραμμὴ νὰ διευθυνθῇ καθέτως πρὸς τὴν Γῆν, εἰς τὴν ὁποῖαν πίπτει τότε μίαν μεγάλην, πραγματικῶς «οὐρανοκατέβατην» πέτραν, ὁ λεγόμενος ἀερόλιθος.

Τοῦτο συνέβη, παραδείγματος χάριν, ὑπὸ ἐξαιρετικῶν περιστάσεων, εἰς ἓν χωρίον τῶν Ἰνδιῶν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν.

«Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην—γράφει μίαν ἡμέρην διηγουμένη τὸ περιστατικόν,—ὁ οὐρανὸς ἦτο ἐλαφρῶς σκεπασμένος, ὅταν ἔξαίρως ἔλαμψε μίαν ἀπέραντον ἀστραπήν, ἢ ὁποῖα κατήγυατεν ὀλόκληρον τὸ στερέωμα, μετὰ κρότον φοβερόν

«Ὅσοι ἀνθρώποι εὗρίσκοντο ἔξω τὴν ὥραν ἐκείνην, κατελήθησαν ὑπὸ πανικοῦ...» (Σελ. 23, στ. γ.)

ὅμοιον μετὰ δυνατὴν κανονίαν. Συγχρόνως ἠκούσθη συριγμὸς κάποιου πράγματος, πίπτοντος ἐν εἴδει παραύλου λαμπροῦ. Μετ' ὀλίγων, εἰς ἓνα ἀγρόν, ἠκούσθη ὁ κρότος τῆς πτώσεως.

«Ὅσοι ἀνθρώποι εὗρίσκοντο ἔξω τὴν ὥραν ἐκείνην, κατελήθησαν ὑπὸ πανικοῦ καὶ ἔτρεξαν εἰς τὰς οἰκίας των, ὅπου ἔμειναν κλεισμένοι καὶ ἐντρομοὶ ὅλην τὴν νύκτα. Τὸ πρῶν μετέβησαν εἰς τὸν ἀγρόν, ὅπου εἶχε πέσῃ τὸ ἀγνωστον πρᾶγμα. Καὶ ἦσαν μίαν μαύρην πέτραν, ἀκόμη ζεστήν. Ἦτο ἓνας ὀγκώδης ἀερόλιθος».

Αἱ πτώσεις τῶν βολίδων δὲν προξενοῦν πάντοτε τόσοσιν συγχίνησιν ἢ ἐνίοτε μάλιστα παρέρχονται ἀπαρατήρητοι. Ἐν

τούτους όμως πίπτουν τόσον συγγνά, ὥστε εἰς ἕνα σχεδὸν τὰ Φυσιογραφικὰ Μουσεία ὑπάρχουν καὶ συλλογαὶ ἀερολίθων.

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΨΩΜΟ

Στὴν ἀπάνω χώρα, Πάνε χρόνια τώρα, Μιά φτωχοῦλα χήρα Κι' ὅμως καλομοῖρα, Ἔστειλε σὸ μῦλο Τὴν καλή της κόρη, Ὅπου τὴν ἐδώρει Μὲ λαχάρια τόση, Γιὰ ν' ἀλέση στάρι Σὰν μαργαριτάρι, Τὰ χριστόψωμά της νὰ ζυμώση.

Νύχτα ἦταν ἀκόμη Καὶ σκοτᾷ οἱ δρόμοι Πού'φθασ' ἡ καϊμένη Διπλοφορτωμένη Στὸν παλῆδ' τὸ μῦλο Κι' ἀνοίξε τὴ θύρα, Κ' ἐννοίωσε μιὰ πύρα Σὰν σὲ φούρνου στόμα, Κ' εἶδε φλόγες τόσες Σὰν μεγάλες γλώσσες Κ' εἶδε καλλικάντζαρους ἀκόμα.

Καὶ χεροπιασμένοι Σὰν δαιμονισμένοι Χόρευαν ἐκείνοι Γύρω σὸ κοφίνι Πού'χαν μέσ' στὴ μέση, Καὶ ψηλά πηδοῦσαν Κι' ὄλο τραγουδοῦσαν Ἄγριο τραγούδι, Κ' εἶχαν στὴ θωριά τους Στὰ γυμνά μηριά τους Ἀγκαθένιο χνοῦδι.

Ἔστρεψαν τὴν εἶδαν Κατατρομαγμένη, Καὶ σὰν μαγευμένοι Ἀπ' τὴν ὄμορφιά της Ἔστρεξαν κοντὰ της Ποιὸς θά'γη τὴ χάρι Νὰ τὴν πρωτοπάρῃ Καὶ τὴν τριγυρίζαν Μὲ χαρὸς ἐκείνοι Κι' ὄλοι τῆς χαρίζαν Μέσ' ἀπ' τὸ κοφίνι Δῶρα καὶ φλουριά Μὲ χρυσοῦ θωριά.

Κ' εἶπε τότε ἡ κόρη: — Εἴμ' ἐγὼ δική σας Καὶ θάρῳ μαζί σας, Μὰ παρακαλῶ σας Καὶ γιὰ τὸ καλὸ σας, Λίγο στάρι πρῶτα Μιά στιγμὴ νά'λέσω Τὸ σκαὶ νὰ δέσω, Καὶ δική σας θά'μαι Κι' ὅπου θέτε πάμε.

Ἄλσε τὸ στάρι Κ' οἱ καλλικαντζάρου Ἔστρεξαν καὶ πάλι Μὲ χαρὰ μεγάλη. Κ' εἶπε τότε ἡ κόρη: — Εἴμ' ἐγὼ δική σας, Καὶ θάρῳ μαζί σας, Μὰ παρακαλῶ σας Καὶ γιὰ τὸ καλὸ σας Πρῶτα νὰ ζυμώσω Τόσο κι' ἄλλο τόσο Ἔνα καρβέλακι, Καὶ δική σας θά'μαι Κι' ὅπου θέτε πάμε.

Τὸ χριστόψωμό της Πιάνει καὶ ζυμώνει Καὶ τ' ἀποσταυρώνει Μὲ τὴ θεία χάρι, Κ' οἱ καλλικαντζάρου, Πού' κοντὰ της ἦσαν, Μόλις τ' ἀντικροῦσαν Ὅπου φύγη-φύγη! Ποιὸς τὴν πόρτ' ἀνοίγει, Ποιὸς ὁρμᾷ σὸ δρόμο Μὲ φωνὲς καὶ τρομό.

Μόνη μένει ἐκεῖνη, Κάνει τὸ σταυρὸ της, Παίρνει τὸ κοφίνι, Μὲ τὸ θησαυρὸ της Μὲ φλουριά γεμάτο, Κατεβαίνει κάτω Καὶ σὸ δρόμο ψάλλει Μὲ χαρὰ μεγάλη Τὸ «Χριστὸς γεννᾶται».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΜΑΓΕΜΕΝΟΣ ΚΗΠΟΣ

[ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τὸν παλῆδ', πολὺ παλῆδ' καιρὸ, ἦταν ἕνας νοικοκύρης ποὺ τὸν ἔλεγαν Λουκά, καὶ ἡ γυναῖκά του ἡ κυρὰ Τρισεύγενη. Μιά μέρα, ἐκάθησαν σὸ τραπέζι νὰ δειπνῶσιν. Ἀπὸ τὸ τσουκάλι ποὺ ἀχνίζεν, ἐθγαίνε μιὰ ὄραϊα μυρωδιά χερτόσουπας. Ἡ κουζίνα τους ἦταν μεγάλη. Στὸς τοίχους ἦταν κρεμασμένες ὄραϊες κατσαρόλες ἀπὸ γυαλισμένο χάλκωμα. Τὰ ντουλάπια τους ἦταν γεμάτα. Παντοῦ αἰθανόσουν τὸν πλοῦτο καὶ τὴν καλοπέραςι.

— Καλέ μου ἀφέντη! καλή μου κυρά! ἐστέναξε μιὰ βραχνὴ γεροντιστικὴ φωνή. Ἡ πόρτα τοῦ δρό-

μου ἦταν ἀνοικτὴ. Εἶδαν νὰ στέκεται σὸ κατώφλι, ἀκκουμπισμένη σὸ ραβδί της, μιὰ γρηούλα κοντὴ, σκυφτὴ, ζαρωμένη, κουρελιάρη, τρεμουλιαστὴ, ποὺ σοῦ ἔκανε λύπησι.

Ἡ Τρισεύγενη ἔμωσε μὲ σκληρότητα τῆς εἶπε: — Τράβα τὸ δρόμο σου, καλή μου γρηά, καὶ μεῖς δὲν ἔχουμε τίποτα γιὰ ζητιάνους.

Ἡ γρηά παρακάλεσε ταπεινά: — Λίγη σουπίτσα, ἂν σὰς περισσεύῃ. Ἐχω νὰ φάω δυὸ μέρες.

Τώρα τῆς ἐφώνηξεν ὁ Λουκάς: — Ἄμε σὸ καλὸ, μάννα! Μὴ μᾶς σκοτίζης!

Ἡ γρηά ἐσήκωσε τὸ σκυφτό της σῶμα καὶ μὲ τὸ ραβδί της ἔκαμεν ἕνα παράξενο σημάδι στὸν ἀέρα, ἔπειτα ἄρχισε νὰ γελᾷ, μ' ἕνα γέλιο ἀλίλοκοτο.

— Ἄμε σὸ διάολο, παληγόρημα! ἐφώνηξεν ὁ Λουκάς θυμωμένος, ξεκουμπίσου!

Κούτσα-κούτσα, ἡ γρηούλα ἔφυγε τώρα, γελώντας ὀλονέν.

Ἡ σούπα εἶχε κρυώσῃ. Ὁ Λουκάς καὶ ἡ Τρισεύγενη τὴν εὗρισκαν τώρα σὰν ἄνοστη... ἔπειτα καὶ τὰ παράξενα καμώματα τῆς γρηᾶς τοὺς εἶχαν ἀνησυχίση...

— Δὲν πᾶς νὰ κόψης κανένα μαροῦλι νὰ τελειώσουμε τὸ δεῖπνο μας; εἶπε στὴ γυναῖκα του ὁ Λουκάς.

Ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ σπῖτι ἦταν ἕνας μεγάλος κήπος, γεμάτος λαχανικὰ καὶ φρούτα. Ἐκεῖ τὸ ἀντρόγυνο εὗρισκε ὅ,τι τοῦ ἔχρειάζετο γιὰ νὰ τρώγῃ τὸ περιττόν τὸ πωλοῦσαν κ' ἐμάζευαν ἕνα σωρὸ λεπτὰ.

Ἡ Τρισεύγενη βγήκε στὸν κήπον, κ' ἐξύγωσε ἕνα μεγάλο ὄραϊο μαροῦλι. Μὰ ἐκεῖ ποὺ ἔσκυβε νὰ τὸ ξεριζώσῃ—ὦ θαῦμα!—τὸ μαροῦλι ξεριζώθηκε μόνο του, τὴν ἐκτύπησε στὰ μούτρα σὰν μπάτσος, καὶ πέταξε μακριά. Μαζὶ μὲ τὸ μαροῦλι, ὄλα τὰ λαχανικὰ καὶ ὄλα τὰ φρούτα βγήκαν ἀπὸ τὸ χῶμα, ἐεκόλλησαν ἀπὸ τὰ δένδρα, κ' ἐπέταξαν, ἔφυγαν σὰν πουλιά!

— Λουκά! Λουκά! ξεφωνίζει ἡ Τρισεύγενη κατατρομαγμένη.

Τρέχει ὁ Λουκάς στὸν κήπο, καὶ περικυκλόνεται στὴ στιγμή ἀπὸ λαχανικὰ καὶ φρούτα στὸν ἀέρα. Μπάτσος ἀπὸ δῶ, σφάλιαρος ἀπὸ κεῖ, γροθιά ἀπὸ μπρός, κλω-

«Μπάτσος ἀπὸ δῶ, σφάλιαρος ἀπὸ κεῖ...» (Σελ. 24, στ. γ')

ταῖ ἀπὸ πίσω! Σὰν νὰ ἦταν χέρια καὶ πόδια, τὸν ἐκτυποῦσαν ὀλόγυρα οἱ μάρες, οἱ πατάτες, τὰ καρτόττα, οἱ ἀγκινάρες, τὰ λεμόνια, τὰ πεπόνια, τὰ βερύκοκα, τὰ δαμάσκηνα. Δὲν τὸ ματαεῖδε κανεὶς ποτὲ τοῦο τέτοιο κακὸ!

Τρομαγμένοι, τυφλωμένοι, ματωμένοι, ὁ Λουκάς καὶ ἡ Τρισεύγενη δὲν ἤξευραν τί νὰ κάμουν.

Τελος πάντων τὸ μαρτύριό τους ἐτελείωσε, φρούτα καὶ λαχανικὰ πέταξαν, χάθηκαν ὄλα, καὶ οἱ δυὸ δυστυχισμένοι ἔμειναν μόνοι στὸν ρημαγμαμένο τους κήπο.

Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἕνα σπιτάκι μ' ἕνα μικροῦλη κῆπο κατάξερο, ὅπου δὲν ἐφύτρωνε οὔτε ραδίκι. Πτωχότατο ἀντρόγυνο τὸ κατοικοῦσε. Ποτὲ ἕμως δὲν παρεπονεῖτο γιὰ τὴν φτώχεια του. Ἦταν καλοὶ ἄνθρωποι, ἡσυχιοὶ καὶ ὑπομονητικοί. Γιάννης ὁ ἀντρας, Γιαννούλα ἡ γυναῖκά του.

Τὴν ἴδια μέρα καὶ τὴν ἴδια ὥρα, ἐκάθησαν καὶ αὐτοὶ νὰ δειπνήσουν μὲ λίγο ξερὸ ψωμί καὶ μὲ ἀφθονο κρύο νερό. Οὔτε φωτιά εἶστο τζάκι, οὔτε τσουκάλι εἶστο φωτιά...

Νὰ καὶ ἡ γρηούλα, ἡ διωγμένη ἀπὸ τὸ πλοῦσιο σπῖτι. Σταματᾷ κ' ἐδῶ σκυφτὴ, ἀκουμπᾷ σὸ ραβδί της κ' ἀρχίζει τὸ ἴδιο πάλι μυρολόγι:

— Καλέ μου ἀφέντη, καλή μου κυρά! Λιγάνι σουπίτσα, ἂν σὰς περισσεύῃ. Ἐχω νὰ φάω δυὸ μέρες.

Ὁ Γιάννης τῆς ἀποκρίθηκε μελαγχολικός: — Καὶ ποῦ νὰ τὴ βροῦμε τὴ σούπα, καφόγημα!

Ἡ Γιαννούλα ἔμωσε ἐπρόσθεσε: — Δὲν ἔχουμε παρ' αὐτὸ τὸ λίγο ψωμί. Ἔσο πεινᾶς πιδ πολὺ ἀπὸ μᾶς. Πάρ' το!

Ὁ Γιάννης ἐγέλασε καὶ εἶπε: — Δὲν πειράζει! Αὐριο θά'χωμε περισσότερη δρεξί!..

Ἡ ζητιάνη πῆρε τὸ ψωμί, καὶ πρὶν νὰ φύγῃ, εὐχαρίστησε μ' αὐτὰ τὰ λόγια: — Εἶθε καλοὶ ἄνθρωποι, πονόφυχοι. Μὰ ἐννοια σας, γιὰτὶ κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀχάριστῃ!..

Καὶ μὲ τὸ ραβδί της ἔκαμε στὸν ἀέρα ἕνα σημάδι παράξενο, κ' ἔφυγε.

Ὁ Γιάννης εἶπε εἰς τὴν Γιαννούλα: — Πάμε λιγάνι εἰς τὸ κήπο; Βγήκαν, καὶ τί νὰ ἰδοῦν! Στὸν ξερὸ τὸν κήπο, ὦ θαῦμα! φρούτα καὶ λαχανικὰ εἶχαν φυτρώσῃ μοναχὰ τους!

Καρτόττα, πατάτες, μαροῦλια, μάρες, ἀγκινάρες, πεπόνια, ἦταν ἀραδιασμένα στὴ γῆ μὲ τάξι καὶ μὲ φροντίδα, σὰν νὰ τὰ περιποιούνταν δέκα κηπουροὶ!

λεμονιὲς δὲ καὶ δαμασκηνιὲς καὶ βερυκοκιὲς ἦταν φορτωμένες ἀπὸ καρπὸ.

Ὁ Γιάννης καὶ ἡ Γιαννούλα δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ πιστέψουν τὰ μάτια τους. Ἀλήθεια ἦταν αὐτὰ ποὺ ἔβλεπαν ἢ ὄνειρο; Ἔλα, Χριστέ καὶ Παναγιά!.. Κ' ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους, γελαστοὶ καὶ δακρυσμένοι.

Καὶ νὰ σου, ἔρχονται οἱ γειτόνοι τους, ὁ Λουκάς καὶ ἡ Τρισεύγενη, κλαμένοι, ἀνάμαλλοι, πρισμένοι, ματωμένοι, ἔλεενοι.

— Καλέ τί εἶνε;.. τί πάθατε σεῖς;..

— Δὲν τὰ μάθατε;.. Παράξενο πρᾶμμα! θάμνα ἀπίστευτο!.. Ὅλα μας τὰ λαχανικὰ, ὄλα μας τὰ φρούτα πέταξαν καὶ πᾶνε σὰν πουλιά!

«Δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ πιστέψουν τὰ μάτια τους...» (Σελ. 25, στ. 6')

Αὐτὰ εἶπεν ὁ Λουκάς. Ἐξάφνα ἔμωσε ἡ Τρισεύγενη ἐφώνηξε:

— Καλέ νὰ τα!.. Αὐτὰ εἶνε! τὰ γνωρίζω!..

— Μπᾶ! μπᾶ! ἔκαμε καὶ ὁ Λουκάς μὲ ὀλάνοικτο στόμα, γιὰτὶ κ' αὐτὸς ἐγνώρισε καὶ τὰ λαχανικὰ του.

Ἐπειτα ἔμωσε, μετανοημένος εἶπε: — Βλέπεις γυναῖκα; τώρα ἐννοῶ!

Ἡ ζητιάνη ἦταν Νεραΐδα καὶ θέλησε νὰ μᾶς τιμωρήσῃ, γιὰτὶ τὴ διώξαμε σκληρά. Καλὰ ἔκαμε! Μᾶς ἀξίζε!

— Ἐμᾶς λοιπὸν θέλησε νὰ μᾶς ἀνταμείψῃ, γιὰτὶ τῆς δώσαμε λίγο ψωμί; ρώτησε ἡ Γιαννούλα.

— Καὶ θέλει ρώτημα; ἀποκρίθηκε ὁ Λουκάς. Ἔτσι εἶνε!

Ὅ,τι κάνει μιὰ Νεραΐδα, καλὰ καμωμένο! Ἐπειδὴ ἔμωσε ὁ Γιάννης καὶ ἡ Γιαννούλα ἦταν πολὺ καλοὶ, ἐμοιρασθήσαν τὴν ἐσοδεῖα μὲ τοὺς πτωχοὺς τώρα γειτόνους των. Αὐτοὶ, μετανοημένοι γιὰ τὴν σκληρότητα καὶ τὴν φιλαργυρία τους, εἶδαν τὸν ἄλλο χρόνον τὸν κήπὸ τους νὰ γεμίσῃ πάλι λαχανικὰ καὶ φρούτα. Ἀπὸ τοῦτο ἔκατάλαβαν ὅτι ἡ Νεραΐδα τοὺς εἶχε συχωρέσῃ. Καὶ ἐκάθησαν ἐκείνοι καλὰ κ' ἐμεῖς καλλίτερα.

Ο ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΣ

ΔΩΡΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ

[Τὰ κατωτέρω βιβλία, μοναδικὰ ὡς δῶρα τοῦ Ν. Ἔτους, πρὸ πάντων τὰ χρυσόδετα, εὗρισκονται καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, 38 ὁδὸς Ἐδριπίδου.]

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10

Τόμος 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

Τόμοι 8 οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13; 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 - 1908)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὃν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὃν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος φρ. 7. Χρυσόδετ. φρ. 10.

Τόμοι 4: τῶν ἐτῶν 1906, 1907, 1908 καὶ 1909, ὃν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 8. Χρυσόδετ. φρ. 10.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τετρανά, μορφωτικὰ καὶ θητικά ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς „Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν“.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Χρυσὸδ. φρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.

Ἡ Μαγουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποίηματα) φρ. 1,50. Χρυσὸδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.

Παιδικὸι Διάλογοι (Κουγιτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίον (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρετισσὸλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.

Υπερ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.

Ὁ Φόνης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτίδου, φρ. 0,60.

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Θ Α Λ Α Σ Σ Α

Ἐπὴρα τὴ μικρὴ μου τὴ βερκοῦλα καὶ τράβηξα μακριὰ γὰρ νὰ διασκεδάσω τὴ μεγαλοχολία μου. Ἡ θάλασσα ἀπλονότανε ὅλη ζαφυρένια, ἀπάραχη, θαρρετὴ σὲ προσκαλοῦσε, σὲ τραβοῦσε. Σιγανὸν, μισόστυο τραγουδάκι ἄφινε τάπαλὸ τὸ κυματᾶν, σπάζοντάς στα πλάγια τῆς βερκοῦλας μου, κ' ἦτανε σὺν γλυκὸ νουούριμα ποῦ κοίμιζε τὴ λύπη μου. Καὶ τῆς ψυχούλας μου οἱ πόνοι ἀποκοιμήθηκαν καὶ γέλασαν τὰ λυπημένα χεῖλι μου. Ἐγύρισα. Περνώντας ἀπὸ μικρὸ σπιτάκι, ἀκουσα φωνὴ καὶ κλάμματα, καὶ στάθηκα. Γυναικία νέα καὶ παιδάκια ἀγγελικὰ ἐκλαίγαν σπαραχτικὰ ἕνα χαμὸ ἄδικο. Ἐίδου εἶχε ἔλθῃ πῶς τὸ καράβι τοῦ ἀνδρός τῆς πνίγηκε μακριὰ...

— ὦ! ὄχι. — Νὰ πλένετε, νὰ σιδερώνετε; — Ὅχι! ὄχι! ἐφώνηζαν ἐμοῦ αἱ νεάνιδες, αὐτὰ τὰ κάμουν οἱ διπλητάι. — Εἰςέβρετε τουλάχιστον νὰ ράπτετε; — Ὅχι αὐτό. — Ἀ! ἐγὼ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐάν ἤμουν εἰς τὴν ἕσπιν σας, θὰ ἐντροπέμου. Εἰσθε πλοῦσαι, ἀλλὰ τί: Εἰμπορεῖτε νὰ καυχᾶσθε ὅσον θέλετε διὰ τὰς περιουσίας τῶν γονέων σας, ἀλλ' ἐγὼ φέρω πάντοτε μαζὶ μου τὴν ἰδικὴν μου, διότι γνωρίζω νὰ μαγειρεύω, νὰ ράπτω, νὰ πλύνω, νὰ τρίβω τὰ σκεῦη, νὰ ζυμόνω, νὰ κατασκευάζω τὸ βούτυρον, νὰ σιδερώνω, νὰ ἀμύγω. Εἶμαι ὑπερήφανη δι' ἑτὶ γνωρίζω καὶ δὲν θὰ μοῦ ἤρχετο ποτὲ εἰς τὸν νοῦν νὰ καυχῆθαι δι' ἑτὶ δὲν γνωρίζω!

νεικοῦν περὶ τῆς πωλῆσεως τοῦ δερματός τῆς. Ἐξάφνα ἤκουσαν τὴν ἄρκτον νὰ φωνάζῃ, καὶ μετ' ὀλίγον εἶδαν ὅτι τὸ θηρίον ἐπλησίαζεν. Οἱ δύο κυνηγοί, φοβηθέντες εἰς τὸ φοβερόν τοῦτο θέαμα, ἔλασαν τὸ θάρρος των. Ὁ ἕνας ἔρριψε κατὰ γῆς τὸ τουφέκι του καὶ ἀνερχομένη τὰχύστα εἰς ἕν δένδρον, ἐ δὲ ἄλλος ἐξηπλώθη κατὰ γῆς, προσποιούμενος τὸν πεθάνον. Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγης ὥρας ἐφθασεν ἡ ἄρκτος, καὶ βλέπουσα τὸν ἐξαπλωμένον κυνηγόν, τὸν ἐπλησίασε. «Τοῦτο εἶνε πτόμα» ἐσκέφθη, καὶ ἐξηκολούθησε πλανομένη ἀνὰ τὸ δάσος. Ὁ ἐπὶ τοῦ δένδρου εὐρισκόμενος σύντροφός του παρηκολοῦθη μετ' ἐκπλήξεως τὴν σκηνήν, καὶ ὅταν ἐφυγε πλεόν ἡ ἄρκτος, καταβάς ἀπὸ τὸ δένδρον, ἐπλησίασε τὸν φίλον του καὶ λίαν περιέργως τὸν ἠρώτησε: «Τί σοῦ εἶπεν ἡ ἀρκούδα γὰρ αὐτὴ; — Μοῦ εἶπεν, ἀπεκρίθη ὁ δευτέρος, ὅτι δὲν πρέπει νὰ πουλᾷς τὸ τομάρι τῆς ἀρκούδας, πρὶν τὴν σκοτώσῃς!»

Ο ΨΕΥΤΗΣ

Μάρκος, ὁ σιδεροργός, θὰ ἔκαμνε δι' ὑποθέσεις του μερικὰ ταξείδια ἐνεπιστεῦθη λοιπόν εἰς τὸν Φῶτον, τὸν φίλον του, ὀλίγες ἡμέρας σιδήρου. — Φίλε μου, ἠρώτησε τὸν Φῶτον, μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του ὁ Μάρκος ποῦ εἶνε τὰ σίδερα ποῦ σοῦ εἶχα δώσῃ νὰ φυλάξῃς; — Οἱ ποτικαὶ τὰ ἔφαγαν. — Οἱ ποτικαὶ τῶν σιδερα; πῶς μπορεῖ!! τοῦ εἶπε. Κ' ἐκεῖ ποῦ ἔφευγε, εἶδε στὴν αὐλὴ τὸν Πάνο, τὸ μικρὸ παιδὶ τοῦ Φῶτου, τὸν πῆρε κρυφὰ καὶ τὸν ἐφύλαξε σπῆτι του. Ὅταν ἐγύρισε στὸ Φῶτον, τὸν ἠῆρε ἀνήσυχο. — Τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησε. — Τὸ γυιὸ μου γυρεύω, πρὶν ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ἦταν ἐδῶ. — Τώρα εἶδα ἕνα κόρακα κ' ἐσήκονε ἕνα παιδί; θὰ ἦταν βέβαια ὁ γυιὸς σου. — Εἶδες, λέει, ἕνα κόρακα κ' ἐσήκονε παιδί; μὰ γίνεταί ποτὲ αὐτό; — Ἐ!; Τόσος ποῦ ἔχει ποτικαὶ τὸ σίδερο νὰ τρῶνε, ἔχει καὶ κόρακα ποῦ καὶ παιδί σηκώνει!

ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Ὁ ἥλιος βγαίνει στὴν ἀνατολή, τὰ σύννεφα γυμίζουσι τὴ δύση, Ρίχνει ὁ νοτιάς βροχὴ πολλή, Παγώνει ὁ βοριάς τὴν ἐρημ φύσι.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ἡμέραν τινα δ' εὐνοούμενος ἕνος σουλάτῃνο ἔρριψε μίαν πέτραν ἐναντίον ἕνος πτωχοῦ Δερβίσι, ὅστις τοῦ ἐχίτησεν ἐλεημοσύνην. Ὁ Δερβίσις δὲν ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ τίποτε, ἀλλ' ἐσήκωσε τὴν πέτραν καὶ τὴν ἔβαλεν εἰς τὴν τσέπη του, ἐλπίζων ὅτι γρήγορα ἡ ἀργὰ θὰ τοῦ ἐχρησίμευε διὰ νὰ ἐκδικηθῇ. Ἡμέρας τινας κατόπιν ἤκουσε μετὰ ἄνθρου εἰς τὴν ὁδόν, καὶ ἐπλησίασε διὰ νὰ μάθῃ τί συνέβαινε. Κάποιος ποῦ εἶπεν ὅτι ὁ εὐνοούμενος εἶχεν ὑποπέσῃ εἰς δυσμένειαν, καὶ ὅτι κατὰ διαταγὴν τοῦ σουλάτῃνου ὤδηγεῖτο διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως δεμένος ἐπὶ καμήλου καὶ ὑβρίζομενος παρὰ τοῦ λαοῦ. Πάραυτα ὁ Δερβίσις ἐβγάλε τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς τσέπης του, ὅχι πλεόν διὰ νὰ ἐκδικηθῇ, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν ρίψῃ μακριὰν του καὶ ν' ἀνακράξῃ: «Αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ἐκδικήσεως οὐδέποτε εἶνε συγχωρημένη! διότι, ἐάν ὁ ἐχθρός μας εἶνε ἰσχυρός, εἶνε ἀσυνεία καὶ ἀφροσύνη ἐάν τουναντίον εἶνε δυστυχής, εἶνε ἀνανδρεία καὶ σκληρότης.

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΕΝΤΡΟΠΗ

Αἱ συμμαθήτριαί μιὰς νέας χωρικῆς τὴν ἐκοροῖδεναν διαρκῶς διὰ τὰ κόκκινα χέρια τῆς. — Μπα! βλέπω πῶς ἐργάζεσαι, ἔλεγεν ἡ μία. — Ἀ! ἐγὼ θὰ ἐντροπέμου νὰ ἐργασθῶ, ἐπρόσθετεν ἡ ἄλλη. Ἐπιτέλους μίαν ἡμέραν ἡ χωρική τὰς ἐρωτᾷ καὶ τὰς λέγει: — Μὰ ἀλλῆθαι, δὲν ἤξεύρετε νὰ μαγειρεύετε;

ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΤΗΣ ΑΡΚΤΟΥ

Δύο νεαροὶ κυνηγοί, ἀκούσαντες νὰ δμιλοῦν περὶ μιὰς ἄρκτου, τὴν ὁποίαν εἶδαν οἱ χωρικοὶ ἐντὸς δάσους καμένου πλυσίον τοῦ χωρίου των, ἐξήλθον πρὸς καταδίωξιν τοῦ. Εἰσῆλθον λοιπόν εἰς τὸ δάσος, εἰς τὸ ὅποιον εὐρίσκειτο ἡ ἄρκτος, καὶ ἤρχισαν νὰ φιλο-

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς, ταξιδεύων ἀνὰ τὴν γερμανόγλωσσον Ἑλβετίαν, εἰσῆλθεν ἡμέραν τινα εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐζήτησε νὰ γευματίσῃ. Μετεχειρίσθη τὰ ὀλίγητα γερμανικὰ τὰ ὅποια ἐγνώριζε, διὰ νὰ τὸν ἐνοήσουν, ἀλλὰ μετὰ τῶν φαγητῶν ποῦ ἐζήτησεν ὑπέρχε καὶ ἕν, τὸ ὅποιον ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τοῦ σερβίρου, ἐλλείψει ἐπαρκοῦς συνεννοήσεως. Ἄλλ' ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς, τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα ἦτο πολυμήχανον, ἐζήτησε μολυβδιὰ καὶ χάρτιν, καὶ ἰχνογράφησε τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιθυμούμενον. Μετ' ὀλίγον εἶδεν εἰσερχόμενον τὸν πανδοχεῖα καὶ κρατοῦντα θριαμβευτικῶς δλάνοικτην ὀμβρέλλαν. Ὁ Δουμάς εἶχε ζητήσῃ μανιτάρια!

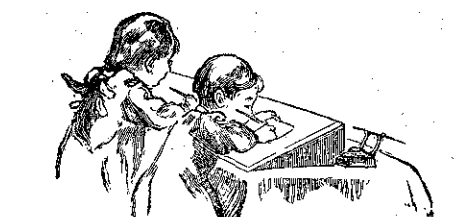
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Ἀγγελική σηκόνει τὴν μικρὰν ἀδελφὴν τῆς Ὀλυμπιάδα καὶ κατόπι γυρίζει στὴ μητέρα τῆς καὶ τῆς λέγει: — Μαμά, σήκωσέ με! — Μὰ δὲν μπορῶ νὰ σὰς σηκώσω καὶ τὲς ὁδο! λέγει ἡ μαμά. Καὶ ἡ Ἀγγελική ἐκπληκτῆ: — Μὰ τί λές, μαμά! Ἐγὼ θὰ σηκῶν τὴν Ὀλυμπιάδα καὶ σὺ ἐμένα! ἔτσι δὲ θάξῃς ὅλο τὸ βάρος.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

ΚΑΛΑ Χριστούγεννα, ἀγαπητὰ μου παιδιά. Σὰς εὐχόμαι νὰ ἐορτάσετε με ὑγίαν καὶ εὐτυχίαν τὴν κοσμοσωτήριον μεγάλην ἡμέραν. Εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας, Κυριαζοῦσα Κωνσταντίνου. Ναι, τὸ ὄνειρον ὄλων σας πρέπει νὰ εἶνε «τὸ πῶς νὰ γίνῃ ἡ Διάπλασις ἐν τῶν πλέον ζηλευτῶν περιοδικῶν», καὶ δι' αὐτὸ ὄλοι νὰ ἐργάζεσθε καὶ νὰ προσπαθῆτε νὰ ἐργάζεσθε νέους συνδρομητάς. Ἡ Δούμισσα τῶν Σαλονικῶν, ἡ ὁποία εἶνε συνδρομητριά μου ἐννέα ὀλόκληρα χρόνια, ἀναπολεῖ με συγκινητῶν τὴν ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὡς βραβεῖον τῆς ἐπιμελείας τῆς τῶ πρώτον μου φυλλάδιον. «Ἐκτετε—μοῦ γράφει—ὅλα ἄλλαξαν καὶ μόνον ἡ καρδιά μου ἐμείνει ἡ ἴδια καὶ ἐν νέει ἀγάπαι προσέτεθησαν, καμιά δὲν μπόρεσε νὰ σῶσῃ τὴν ἀγάπην μου διὰ σέ, ἡ ὁποία με καθωδήγησες παντοῦ καὶ πάντοτε εἰς τὸν εὐθὺν δρόμον τοῦ καλοῦ!» Πόσον με συγκινοῦν αὐτὰ τὰ λόγια! Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, Πρόμαγε τῆς Ἰδέας. Κ' ἐγὼ ἤμουν βέβαια ὅτι δὲν με εἶχες λησμονήσῃ, καὶ ἄς ἔκαμνε τόσον καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς. Ναι, ἡ πένθημος διψή τῆς ἐπιστολῆς σου σὲ δικαιολογεῖ διὰ τὴν ἀργοπορίαν. Ὑπερασπιστὰ τοῦ ἔθνους, καλὰ κάμνεις ποῦ δὲν ἀλλάζεις τὸ ψευδώνυμόν σου, διότι εἶνε πολὺ ὠραῖον. Διὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσω με τὸ παλαιόν, φαίνεται ὅτι με αὐτὸ εἶχες υπογράψῃ τὴν ἐπιστολήν σου ἐκείνην. Ἐγὼ πάντοτε ἀπαντῶ με τὸ ψευδώνυμον ποῦ βλέπω. Αἰγιόκλημα, σοῦ ἔστειλα τὰ βιβλία ποῦ ἐζητήσες. Φαντάζομαι τί ὠραία ποῦ θὰ ἐπεράσατε εἰς αὐτὰ τὰ βαπτίσια, ἀφοῦ μάλιστα ἐπαίξατε καὶ τὴν κωμῶδιαν «Τὸ φόρεμα τῆς Κυρίας». Σὰς συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Ἐξορίστε Βασιλῆα, σοῦ ἔστειλα τὰ βραβεία σου. Θερμὰ συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τῆς σεβαστῆς σου μαμμῆς, καθὼς καὶ εἰς τὴν μητέρα σου, τὴν παλαιάν μου συνδρομητριά. Τὰ εὐσῆμα, Ἐλιπίς τοῦ Ἑλλημοῦ, δὲν σημεῖονταί ἔτσι. Πρέπει νὰ μοῦ γράψῃς ποτὲ τὰ ἔλαβες, διὰ τὴν πρῶτα, καὶ ὑπὸ ποῖον ψευδώνυμον. Περιμένω ἀλλην Σημεῖωσιν, διὰ νὰ μὴ μείνης ἔξω. Νομίζω ὅτι τὸ Ἀργιολοῦλοδο ἐδιάλεξε τὸ καλλίτερον ὄψων διὰ τὴν πρωτογενειάν: εἶπε στὴ μαμά νὰ τῆς ἀγοράσῃ τὸν τόμον τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1905 χρυσόδετον. Ὅτι πῆτε: Διατὶ ὄχι κανένα νεώτερον; — Διότι αὐτοὺς τὸ Ἀργιολοῦλοδο τοὺς ἔχει. Ἀμ βέβαια! Σηλωμένους Μεσολογίτης, κ' ἐγὼ γαίρω ποῦ ἀπέκτησα ἕνα τόσω καλόν φίλον. Διὰ τὸν χάρτην τῶν Λύσεων καὶ δι' ὅλα τὰ ἄλλα, σὲ πληροφοροῦν ὁ Ὁδηγός τοῦ Σανδρουκτοῦ, τὸν ὅποιον εἶδες εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

Ἐπιτίσω ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ ἐκ τῶν λαβόντων Α' καὶ Β' Βραβεῖον εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦτον θὰ σπεύσουν νὰ μοῦ στείλουν τὴν φωτογραφίαν των ἐντὸς τῆς προθεσμίας — 31 Δεκεμβρίου — διότι τὸ σύμπλεγμα θὰ δημοσιευθῇ εἰς ἕν τῶν φύλλον τοῦ Ἰανουαρίου. ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Ἐργίζονται: ἐκτὸς τῶν σήμερον δημοσιευμένων, διὰ τὰ ὅποια εἶνε περιττόν νὰ εἶπω, «Ἡ Ζωή», τοῦ Ταπεινοῦ Κυρίου Ἐραχουδάκη τῆς Ἐννευτείας τῆς Δουκίσεως τῶν Σαλονικῶν Ἀνέκδοτον τοῦ Μάρτ' Τουαίνι τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλήνου. Ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐλπίς τοῦ ἴδιου καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ Ἀνέκδοτα τῆς Γλυκειᾶς Παιδείας. — Ἀλλὰ διατὶ ὄλοι καὶ ἀνέκδοτα, πασίγνωστα, μπαγιάτικα, ἀπὸ αὐτὰ ποῦ δημοσιεύουσι ὄλοι αἱ Χρηστομάθειαι, ὅλα τὰναγνωστικὰ βιβλία; Δὲν σὰς εἶπα νὰ προτιμᾶτε τὰ νεώτερα, τὰ φρόνα, τὰ ἄγνωστα; Ἀπορρίπτονται: «Ὀνος καὶ Ἴππος» (ὁμοιοκαταληξίαι λαυθασιμέναι) εἰμπορεῖ ὅμως νὰ διορθωθῇ. «Τὸ ἔννευτεμον Ἑλληνοπαιδῶν» (στίχοι λαυθασιμένοι) Ἀνέκδοτον τοῦ Ὀδασιχτήνων (πασίγνωστον) «Ἡ θάλασσα καὶ τὰ Μαῦρα» (ἀκατάλληλον θέμα διὰ τὸ περιοδικόν μας) «Ὁ ποιητῆς καὶ ὁ βράχος» του (400 λέξεις! τί νὰ κόψω καὶ τί ν' ἀρίσω; δὲν μπορεῖ νὰ ξαναγραφῇ συντομώτερον;)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰουδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἐν δὲν συνοδεύεται τῶ τῶ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεοῦσθαι ἰσχύουν μερὴς τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀνόρη, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια. Νέα Ψευδώνυμα: Δουλοῦδι τοῦ Βράχου, κ. (Α.Χ.) Πιστὴ Φιλία, κ. (Ν.Ι.) Δευκὴ Νεφέλη, κ. (Δ.Μ.) Χουσόκομος Νύμφη, κ. (Α.Δ.) Μανδονικὴ Ἐλιπίς, κ. (Α+Τσ) Κεφαλληνιατὴ Ἀδρα, κ. (Β.Α.) Βασιλεύς τῆς Θαλάσσης, κ. (Μ.Κ.) Ἀδρα τῶν Πριγκιπωνήσων, κ. (Δ.Χ.) Ἐπει Θέλω, κ. (Π.Κ.) Ἀρίων, κ. (Τ.Π.) Γυμνάσιον Ἰωαννίνων, κ. (Δ.Σ.) Τελμιμένη Καρδία, κ. (Ν.Α.) Σηλωμένους Μεσολογίτης, κ. (Ν.Μ.) Ἀνανεοῦσθαι Ψευδώνυμον: Σιωπηλὴ Νύξ, κ. Ἄγγελος Ἀνεργιστός, κ. Νιράς, κ. Κλάδος Ἐλαίας, κ. Ἐξορίστε Βασιλῆας, κ. Ἀτλαντικός, κ. Ἠχὸ τοῦ Δάσους, κ. Ἀυτοκράτειρα τῶν Βαλκανίων, κ. Φλοῖθος τοῦ Βοσπόρου, κ. Σερπητὸν Πουλί, κ. Κελαρῶν Ροαίον, κ. Σταγόν Ἀρόσον, κ. Μελαχροινὴ Ἀφροδίτη, κ. Πολικός Ἀσιθρ, κ. Νέα Σελήνη, κ. Νικητῆριος Ἀάφνη, κ. Βουλγαρομάχος, κ. Μήλον τῆς Ἐριδος, κ. Ζιλιὰ Χανούμ, κ. Ζωηρὰ Φιλις, κ. Ἰδιότροπος Νεάνις, κ. Μία τῶν Χαρίτων, κ. Ἀδρα τῆς Νεότητος, κ. Ρήγας ὁ Φερεαίος, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ἰσοδυναμία ἀπόφασις δημοσιεύεται, ἐάν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τῶν ἀντικρίτων ὡς ἔξῃ: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς ἀποφάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτὰ ἡ λέξις. — Ἰσοδυναμία μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύουν διὰ τὸ ἐτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντες ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύουν διὰ τὸ ἐτος τοῦτο. Πρωτάς με δνόματα, ἢ με ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ κρηταῖον.

ΔΙΑ ΤΟ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ

Φωτογραφίας των διὰ τὸ Σύμπλεγμα τῶν Βραβευθέντων, εἰς τὸν 9ον Διαγωνισμόν Ἐσπασθάνματος μοῦ ἔστειλαν καὶ οἱ ἔξῃς: Ὑπερασπιστῆς τοῦ ἔθνους, διὰ τὸν Σύλλογον «Πρόννια», Ἡλιακὴ Ἀντίς, Ἀθανάσιος Διάκος, Ταπεινὸς Κύριος, Στρατηλάτης τῆς Ἀσίας, Ἀριδολοῦριδο, Ἀέων τῆς Ἐσῆμου, Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοσ Σημαιοφόρου

Ἄθηνά Καρὰβέλια, καὶ Ἑλληρικὸν Πνεῦμα διὰ τὸν Σύλλογον «Ἀγών». Ἐπιτίσω ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ ἐκ τῶν λαβόντων Α' καὶ Β' Βραβεῖον εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦτον θὰ σπεύσουν νὰ μοῦ στείλουν τὴν φωτογραφίαν των ἐντὸς τῆς προθεσμίας — 31 Δεκεμβρίου — διότι τὸ σύμπλεγμα θὰ δημοσιευθῇ εἰς ἕν τῶν φύλλον τοῦ Ἰανουαρίου.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐργίζονται: ἐκτὸς τῶν σήμερον δημοσιευμένων, διὰ τὰ ὅποια εἶνε περιττόν νὰ εἶπω, «Ἡ Ζωή», τοῦ Ταπεινοῦ Κυρίου Ἐραχουδάκη τῆς Ἐννευτείας τῆς Δουκίσεως τῶν Σαλονικῶν Ἀνέκδοτον τοῦ Μάρτ' Τουαίνι τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλήνου. Ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐλπίς τοῦ ἴδιου καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ Ἀνέκδοτα τῆς Γλυκειᾶς Παιδείας. — Ἀλλὰ διατὶ ὄλοι καὶ ἀνέκδοτα, πασίγνωστα, μπαγιάτικα, ἀπὸ αὐτὰ ποῦ δημοσιεύουσι ὄλοι αἱ Χρηστομάθειαι, ὅλα τὰναγνωστικὰ βιβλία; Δὲν σὰς εἶπα νὰ προτιμᾶτε τὰ νεώτερα, τὰ φρόνα, τὰ ἄγνωστα;

ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΝΤΑΙ

«Ὀνος καὶ Ἴππος» (ὁμοιοκαταληξίαι λαυθασιμέναι) εἰμπορεῖ ὅμως νὰ διορθωθῇ. «Τὸ ἔννευτεμον Ἑλληνοπαιδῶν» (στίχοι λαυθασιμένοι) Ἀνέκδοτον τοῦ Ὀδασιχτήνων (πασίγνωστον) «Ἡ θάλασσα καὶ τὰ Μαῦρα» (ἀκατάλληλον θέμα διὰ τὸ περιοδικόν μας) «Ὁ ποιητῆς καὶ ὁ βράχος» του (400 λέξεις! τί νὰ κόψω καὶ τί ν' ἀρίσω; δὲν μπορεῖ νὰ ξαναγραφῇ συντομώτερον;)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰουδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἐν δὲν συνοδεύεται τῶ τῶ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεοῦσθαι ἰσχύουν μερὴς τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀνόρη, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια. Νέα Ψευδώνυμα: Δουλοῦδι τοῦ Βράχου, κ. (Α.Χ.) Πιστὴ Φιλία, κ. (Ν.Ι.) Δευκὴ Νεφέλη, κ. (Δ.Μ.) Χουσόκομος Νύμφη, κ. (Α.Δ.) Μανδονικὴ Ἐλιπίς, κ. (Α+Τσ) Κεφαλληνιατὴ Ἀδρα, κ. (Β.Α.) Βασιλεύς τῆς Θαλάσσης, κ. (Μ.Κ.) Ἀδρα τῶν Πριγκιπωνήσων, κ. (Δ.Χ.) Ἐπει Θέλω, κ. (Π.Κ.) Ἀρίων, κ. (Τ.Π.) Γυμνάσιον Ἰωαννίνων, κ. (Δ.Σ.) Τελμιμένη Καρδία, κ. (Ν.Α.) Σηλωμένους Μεσολογίτης, κ. (Ν.Μ.) Ἀνανεοῦσθαι Ψευδώνυμον: Σιωπηλὴ Νύξ, κ. Ἄγγελος Ἀνεργιστός, κ. Νιράς, κ. Κλάδος Ἐλαίας, κ. Ἐξορίστε Βασιλῆας, κ. Ἀτλαντικός, κ. Ἠχὸ τοῦ Δάσους, κ. Ἀυτοκράτειρα τῶν Βαλκανίων, κ. Φλοῖθος τοῦ Βοσπόρου, κ. Σερπητὸν Πουλί, κ. Κελαρῶν Ροαίον, κ. Σταγόν Ἀρόσον, κ. Μελαχροινὴ Ἀφροδίτη, κ. Πολικός Ἀσιθρ, κ. Νέα Σελήνη, κ. Νικητῆριος Ἀάφνη, κ. Βουλγαρομάχος, κ. Μήλον τῆς Ἐριδος, κ. Ζιλιὰ Χανούμ, κ. Ζωηρὰ Φιλις, κ. Ἰδιότροπος Νεάνις, κ. Μία τῶν Χαρίτων, κ. Ἀδρα τῆς Νεότητος, κ. Ρήγας ὁ Φερεαίος, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ἰσοδυναμία ἀπόφασις δημοσιεύεται, ἐάν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τῶν ἀντικρίτων ὡς ἔξῃ: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς ἀποφάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτὰ ἡ λέξις. — Ἰσοδυναμία μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύουν διὰ τὸ ἐτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντες ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύουν διὰ τὸ ἐτος τοῦτο. Πρωτάς με δνόματα, ἢ με ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ κρηταῖον.

ΔΙΑ ΤΟ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ

Φωτογραφίας των διὰ τὸ Σύμπλεγμα τῶν Βραβευθέντων, εἰς τὸν 9ον Διαγωνισμόν Ἐσπασθάνματος μοῦ ἔστειλαν καὶ οἱ ἔξῃς: Ὑπερασπιστῆς τοῦ ἔθνους, διὰ τὸν Σύλλογον «Πρόννια», Ἡλιακὴ Ἀντίς, Ἀθανάσιος Διάκος, Ταπεινὸς Κύριος, Στρατηλάτης τῆς Ἀσίας, Ἀριδολοῦριδο, Ἀέων τῆς Ἐσῆμου, Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοσ Σημαιοφόρου

Ἄθηνά Καρὰβέλια, καὶ Ἑλληρικὸν Πνεῦμα διὰ τὸν Σύλλογον «Ἀγών». Ἐπιτίσω ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ ἐκ τῶν λαβόντων Α' καὶ Β' Βραβεῖον εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦτον θὰ σπεύσουν νὰ μοῦ στείλουν τὴν φωτογραφίαν των ἐντὸς τῆς προθεσμίας — 31 Δεκεμβρίου — διότι τὸ σύμπλεγμα θὰ δημοσιευθῇ εἰς ἕν τῶν φύλλον τοῦ Ἰανουαρίου.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐργίζονται: ἐκτὸς τῶν σήμερον δημοσιευμένων, διὰ τὰ ὅποια εἶνε περιττόν νὰ εἶπω, «Ἡ Ζωή», τοῦ Ταπεινοῦ Κυρίου Ἐραχουδάκη τῆς Ἐννευτείας τῆς Δουκίσεως τῶν Σαλονικῶν Ἀνέκδοτον τοῦ Μάρτ' Τουαίνι τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλήνου. Ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐλπίς τοῦ ἴδιου καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ Ἀνέκδοτα τῆς Γλυκειᾶς Παιδείας. — Ἀλλὰ διατὶ ὄλοι καὶ ἀνέκδοτα, πασίγνωστα, μπαγιάτικα, ἀπὸ αὐτὰ ποῦ δημοσιεύουσι ὄλοι αἱ Χρηστομάθειαι, ὅλα τὰναγνωστικὰ βιβλία; Δὲν σὰς εἶπα νὰ προτιμᾶτε τὰ νεώτερα, τὰ φρόνα, τὰ ἄγνωστα;

ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΝΤΑΙ

«Ὀνος καὶ Ἴππος» (ὁμοιοκαταληξίαι λαυθασιμέναι) εἰμπορεῖ ὅμως νὰ διορθωθῇ. «Τὸ ἔννευτεμον Ἑλληνοπαιδῶν» (στίχοι λαυθασιμένοι) Ἀνέκδοτον τοῦ Ὀδασιχτήνων (πασίγνωστον) «Ἡ θάλασσα καὶ τὰ Μαῦρα» (ἀκατάλληλον θέμα διὰ τὸ περιοδικόν μας) «Ὁ ποιητῆς καὶ ὁ βράχος» του (400 λέξεις! τί νὰ κόψω καὶ τί ν' ἀρίσω; δὲν μπορεῖ νὰ ξαναγραφῇ συντομώτερον;)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰουδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἐν δὲν συνοδεύεται τῶ τῶ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεοῦσθαι ἰσχύουν μερὴς τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἔτησια δε. 8,—	Ἔτησια φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος > > 5,50
Τριμηνος 2,50	Τριμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ἘΒΔΟΜΑΔΑ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμώνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐυερπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Δεκεμβρίου 1909

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 4

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

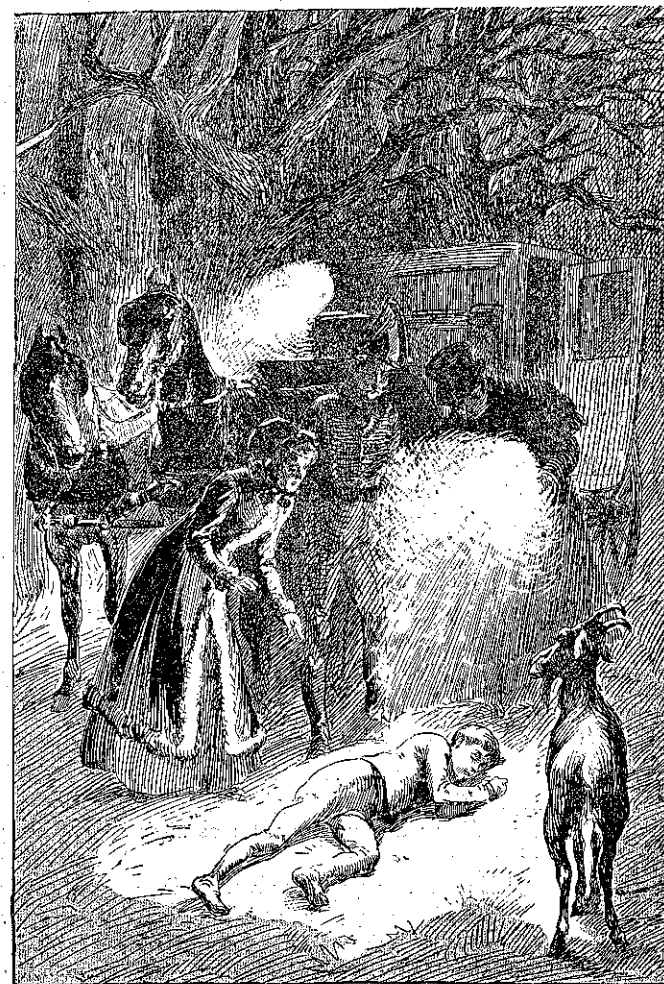
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων:— Κατὰ διαταγὴν τοῦ Ναπολέοντος, τὸ στρατόπεδον τῶν βοημῶν ἢ ἀσιγγάνων διεσκορπίσθη. Μόνος ὁ βασιλεὺς τῶν, ὁ γέρο-Βοδόγ, μετὰ τὰ δύο θεὰ τέκνα του, τὸν Τιάρκον καὶ τὴν Ζινέτταν, καὶ τοὺς ἐπιτρόπους του, ταξιδεύει μετὰ τὴν τροχοφόρον οἰκίαν του (ἀμαξοδοκίον), πρὸς συνάντησιν τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων. Παρὰ τὴν πόλιν Μπραουνάου, κινεῖται ὁλοὶ εἰς τὸ δάσος. Τὸ βράδυ, εἰς τὸ τραπέζι, ἡ Ζινέττα παρατήρησεν ὅτι ὁ Βοδόγ ἔρρηγε κρυφὰ κάποιον φάρμακον εἰς τὸ ποτήρι τοῦ Τιάρκου. Μετ' ὀλίγον ὁ μικρὸς ἐβυθίσθη εἰς βαθὺν ὕπνον, καὶ πρὸς μεγάλην ἀνησυχίαν τῆς φίλης του, ἐφαινετο ἀναίσθητος.

Τὸ σῶμά του παρεδίδοτο χωρὶς ἀντίστασιν· μάλιστα μίαν στιγμὴν ὠλισθήσε καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ κάτω ὡς σάκκος ἀλεύρου. Ἄλλ' ὁ Βοδόγ τὸν ἐκράτησε καὶ τὸν ἐξάπλωσε φαρδὺν-πλατὺν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Εἰς τὴν θέαν αὐτὴν, τὸ αἶμα τῆς Ζινέττας ἐπάγωσε. — Ἀπέθανε! ἀνέκραξε. Ἡθέλησε νὰ ἐξορμήσῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της, ἀλλ' οἱ τρέμοντες πόδες της, δὲν τὴν ἐκρατοῦσαν πλέον, καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ κρεβάτι της συλλογισμένη τὸ φιαλίδιον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ὁ βασιλεὺς εἶχεν ἀδειάσῃ κρυφὰ, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ δείπνου, εἰς τὸ ποτήρι τοῦ φίλου της. Μετ' ὀλίγον ἐπανεῦρε τὰς δυνάμεις της καὶ τὸ λογικὸν της. — Ὅχι! ἦτο ἀδύνατον! Ὁ γέρον γέρον κύριος τῶν ὑπῆρξε

πάντοτε καλὸς πρὸς αὐτοὺς, τοὺς ἀγαποῦσε καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τοὺς βλάψῃ. Ἦτο τρελλή. . . Δὲν θὰ εἶχεν ἰδῆ καλά. . . Ἡ Ζινέττα ἀνέβη πάλιν εἰς τὸν φεγγίτην καὶ εἶδεν ἀπὸ ἐκεῖ τὸν βασιλεῖα Βοδόγ, ὁ ὅποιος, ἡμερώτατα εἶχε βγάλῃ ἀπὸ τὴν τσέπη του μικρὰν χρυσῆν ἀλυσίδα, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἔκρεματο ἓν μεταλλίον. Ἐπέρασε τὴν ἀλυσίδα αὐτὴν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Τιάρκου. Ἐπει-

«Ὡ! τί εὐμορφὸν παιδάκι. . .» (Σελ. 30, στ. γ')

τα ἐκύτταξε πάλιν τὸ ὄρολόγι του, καί, ἀφίσας τὸ παιδίον, διηυθύνθη εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν δεμένα τὰ ζῶα. Μετ' ὀλίγας στιγμῆς ἐπέστρεψε, σὺν ἄπὸ τὸ σχοινί της τὴν Λέαν, τὴν γιδούλαν. Ὁ γέρον ἔσχυεν, ἐπῆρε σιγά-σιγά τὸν Τιάρκον εἰς τὰ χέρια του, τὸν ἐσήκωσεν ὡς μωρὸν εἰς τὴν ἀγκυλίαν του, ἔπειτα, σὺν ἄπὸ τὴν Λέαν ὅπισθεν του, ἐξηφανίσθη εἰς τὸ δάσος μετὰ τὴν γίδαν καὶ τὸν μικρὸν βοημόν. (*)

Ἦτο πάρα πολὺ! Τί ἐσήμαιναν ὅλα αὐτὰ τὰ μυστήρια; Ἡ Ζινέττα ἤθελε νὰ μάθῃ, καί, ἀψηφούσα τὴν ὀργὴν τοῦ κυρίου της, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἀμαξοδοκίον καὶ ἔτρεξε κατόπι του.

Μὲ ἔδον του τὸ φορτίον, ὁ γέρον ἐβάδιζε γρήγορα· ἀλλ' ἡ Ζινέττα, ὀδηγούμενη ἀπὸ τὰ βελάσματα τῆς γίδας, ἡ ὅποια ἔκραζε, θὰ ἔλεγε, τὴν μικρὰν της κυρίαν, ἔφθασε τὸν βασιλεῖα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ δάσος εἰς τὸν δρόμον.

Ὁ Βοδόγ, βλέπων τὴν μικρὰν νὰ τρέχῃ πρὸς αὐτὸν ὠχρὰ, τρομαγμένη, κατ' ἀρχὰς ὠργίσθη· κατέπνιξεν ὁμως τὸν θυμὸν του καὶ τὴν ὑπεδέχθη ἡμεως καὶ γελαστός.

— Ἐ, ἔ! μικρή! τῆς εἶπε· μού φαίνεται πῶς κάποιος κατασκοπεύει τὸν ἀφέντη του! . . .

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν μεγάλην της ἀγωνίαν, ἡ Ζινέττα δὲν ἠμποροῦσε νὰ διατηρήσῃ τὴν συνήθη της πρὸς τὸν βασιλεῖα ὑποταγὴν. Ἐδειξε μόνον μετὰ τὴν χεῖρα τὸ ἀναίσθητον σῶμα τοῦ Τιάρκου, τὸ ὅποιον ὁ Βοδόγ ἐξηκολούθει νὰ κρα-

(*) Ἰδὲ εἰκόνα σελ. 20.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1909

Εἰς τὴν κληρωτίδα ἐτέθησαν εἰ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2643 εἰ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι 30ῆς Νοεμβρίου συνδρομὴν ἑτησίαν, ἐννεάμηνον, ἐξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 30 Νοεμβρίου. Ἐκκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοὶ:

- 1409, ἐκέρδιεν ἐν ὄρολόγιον τῆς τσέτης.
- 1670, 382, ἐκέρδιεν ἑκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.
- 869, 2232, 100, ἐκέρδιεν ἑκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.
- 1080, 464, 2243, 1149, ἐκέρδιεν ἑκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του
- 1217, 1921, 1714, 89, 1363, ἐκέρδιεν ἑκαστος ἀνὰ μίαν ἑτησίαν συνδρομὴν «Διαπλάσεως» τοῦ 1910.
- 1868, 951, 2042, 1582, 1485, ἐκέρδιεν ἑκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».
- 2433, 75, 1127, 1682, 1088, 2023, 1286, 197, 1965, 274, ἐκέρδιεν ἑκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.
- 1823, 737, 1146, 21, 2614, 1624, 318, 2372, 1267, 1876, 443, 2116, 1123, 1203, 2528, 1581, 2285, 36, 1537, 1246, ἐκέρδιεν ἑκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μετὰ τὸ φύλλον τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος. Οἱ δὲ κάτοχοι τῶν ἀριθμῶν, εἰ ὅποιοι ἐκέρδιον τέρμους κατ' ἐκλογὴν των, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἔρῃσουν ποῖους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ τοῦ 1910 διὰ τὴν Μετοχὴν θὰ γίνῃ αἴριον καὶ θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές. Ἡ δὲ **ΠΡΩΤΗ ΤΑΚΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ** τῶν δώρων τοῦ 1910 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰανουαρίου, καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαίρετως εἰ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρῶσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἑτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἐξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15ῃ Ἰανουαρίου. Εἶνε δὲ τὰ δῶρα τῆς Α' Κληρώσεως ὅμοια μετὰ τὰ τῆς ἀνωτέρας.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η λέξις μετὰ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στοιχείων λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μᾶς λεπτά 5 μόνον· μετὰ γὰρ ἀπλά στοιχεία τῶν διαιρέσεων, καὶ μετὰ γὰρ ἀπλά τὰ τριπλασίονα. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἰ διωνύματα τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαία ἢ κεφαλαία ἢ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στοιχείων, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἀπλά. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίου δὲν δημοσιεύονται.

Ζήτω ἡ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Γραμματουλλέκται, διὰ τὸ νέον φιλατελικὸν περιοδικὸν συνδρομὴ ἑτησία φρ. 3,50 μετὰ μίαν μικρὰν ἀγγελίαν χάρισμα — Anastasios Desillas, Trieste. (1,12)

Ο θέλων νὰ ἀγοράσῃ γραμματόσημα κατ' ἐκλογὴν τοῦ ἑξ' ἐμοῦ γράψῃ. Στέλλω εἰς πάντας τὰ ὄνομαστὰ φυλλάδια μου. — Anastasios Desillas, Trieste. (1,13)

Βασιλόπουλος ἐπιστολῆς τὸ ἀνάγνωσμα! Πρόσχωμεν! Εἶπε χοροδιδάσκαλος τοῖς ἐαυτοῦ μαθηταῖς: «Προπληροῦνται τὰ μαθήματά μου!» καὶ λαβὼν τὸ ἀργύριον, ὤχετο ἀπὸ τῶν! καὶ Ἐροφίλοσος μεμαρτύρηκεν! Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι τὴν ἔπαθα... χιώντικα! — Βασιλόπουλος. (1,14)

Μελαχροινὸ Σμυρνηδόπουλο! Μὲ τριάντη μῆτρων ζωνάρι ζωστηρικῆς; φοροτοῦνα μᾶς! Γιὰ καυτὰ τὸ κρέμασες; «Συμμάζεψέ το γρήγορα». — Βασιλόπουλος, 25ῃ Μαγρίου. (1,15)

Εγκάρδια συγχαρητήρια τῷ Ἑλληνόπαιδι διὰ τὸ ἀρίστα, καὶ ἀνακήρυξιν αὐτοῦ ὡς διδάκτορος φαρμακευτικῆς. — Βασιλόπουλος, Ἰδανικότης. (1,16)

Ολοι τὴν ψῆφόν σας στὴν ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Αναλλάσσω ταχυδρ. δευτέρια (καλλονάς) Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. — Βασιλεὺς Γούναρης, Ecole Commerciale, Halki, Constantinople. (1,18)

ΣΠΙΝΟΦΡ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909

Χαιρετικὸν ὑποψηφιότητα **ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ** ὑπόσχομαι ἐκθυμοτάτην ὑποστήριξιν. — Ἀστὴρ τοῦ Βέγα. (1,20)

Ζητῶ ὑποστηρίξιν ἐν τῷ Δημοψήφισματι ὑπὸ τῆς **ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ** ἢν θερμῶς ὑποστηρίξω. Ὅλοι ἄσπρο, παιδιά, στὴν **ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ**. — Σπινोधρ τῆς Ἐλευθερίας. (Ἀστὴρ τοῦ Βέγα). (1,21)

Μεσ' στοῦ πολέμου τὴν ἀντάρα, ποῦ αἶμα χύνεται ποταμῶδῶν, ποῖο ἑλληνόπουλο δὲν εὐχεται Ἀμάραντος Δόξα νὰ στέφῃ τὴν **Γαλανὴν μᾶς Σταυροφόραν** καὶ νὰ τὴν ἰδῇ κυματίζουσαν ἐπάνω στὴν Ἁγία Σοφίᾳ τῆς ὁποίας ἡ **Καμπάνα** θὰ διαλαλῇ στὸν κόσμον, τὴν ἀνατολὴν νέας 25ῆς Μαγρίου, Ἐλπίδος τῶν Ἀσιγγάνων ὑποδοῦλων ἀδελφῶν μᾶς, καὶ τὴν ἀνάστασιν νέας Ἑλλάδος μετὰ Πόλιν καὶ Μακεδονίαν ἰδικὰς μᾶς, τῆς Ἑλλάδος τοῦ Μέλλοντος! — Μελαχροινὸ Σμυρνηδόπουλο, Δουκῆς Λάρας, Ζιλχὰ Χανούμ. (1,22)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909

Βραβεῖον! Βραβεῖον στὴν **ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ**

19. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχαῖαι συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν γωνιακὸν ἐκ τριῶν λέξεων:

- 1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 2, Μοῦσα· 3, Ζῶον ἀμνηστικόν· 4, Μέρος τοῦ ἀρχαίου θεάτρου· 5, Συγκριτικὸν ἐπιθετικὸν καὶ ἁμνη· 6, Ζῶον ποτηρὸν· 7, Ἀριθμητικὸν· 8, Πολίτην διάσημος ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς· 9, Πτηνὸν ὠραῖον.

20. Φωνηεντόλιπον.

γλκν-λμς-κμς
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λημονημένου

21. Γράφος.

Ἡρα	ει	ει	ει	δημα
Ἡρα	ει	ει	ει	δημα
Ἡρα	ει	ει	ει	δημα
Ἡρα	ει	ει	ει	δημα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σφμενοῦ Ἰου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 43 καὶ 44
432. Φιλίππος (φιλεῖ, πῶς.)—433. Παλάμη (πᾶ, λά, μι.)—434. Κύκλος-κύκνος.—435. Ἄπιον-ἄπιον.

436. Κ	437. Η	Α	Σ
Φ	Ω	Ξ	Α
Φ	Ω	Κ	Ι
Κ	Ω	Κ	Υ
Σ	Ι	Τ	Ο
Σ	Ι	Τ	Ο
Σ	Ι	Τ	Ο
Σ	Ι	Τ	Ο

438. Τῶν φρονιμῶν δ-λίγα. (Δαυδάνομεν, εἰς ἐκάστην γραμμὴν, ἐν γράμμα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν καὶ ἐν γράμμα ἀπὸ τὸ τέλος, ἐναλλάξ.)—439. ΟΜΗΡΟΣ-ΛΥΚΕΙΑ (ΣΟΛων, ἌΜΥγτας, ΜΗΚος, ἌΡΕτος-Πάγος, ΚΟΙος, ὁΣΑκις.)—440. Φοβὸς τὰς διαβολὰς κᾶν ψευδεῖς ὤσιν.—441. Ὁ ἐρωδιόμος εἶνε ἐλάτωμα μέγα (οεγ-ο εἰς μω-συν εε λατο-μα με γα.)

442. Θησεῖον (θῆς, ἴον.)—443. Νίκαια (νῆ, καί, α.)—444. Λέμβος-Λέσβος.—445. Μάιος-Αἴμιος.

Κ	447. Μὴ προτρέ-
Ι	χέτω ἢ γλώσσα τοῦ
Π	νοῦ. (Ἡ ἀνάγνω-
Μ	σις κατὰ στίχον
Π	ἐκ τῶν κάτω πρὸς
Α	τὰ ἄνω καὶ ἐκ δε-
Ρ	ξιῶν πρὸς τάριστερα.)
Α	—448. ΧΑΡΤΟΠΩ-
Σ	ΛΕΙΟΝ (Ἄρτα, ῥέπω, τρέχω, ὄπιον, πω-
Η	λῶ, ὄχρα, λεπτὸν, Ἐρατὸ, Ἴονιον, Νέρον.)
Μ	—449. ΑΑΚΑΙΟΣ (Ἐρατὸς, Ὁαδῆς, Ἡ-
Ο	λέκτρα, Οὐρανία, Δάιος, Ἰός, Ὀρέστης.)
Ν	—450. Ὁ μὲν πλοῦτος ὀνητός, ἢ δὲ δόξα
Ο	ἀθάνατος.—451. Ἡ Διαπλάσις διατρέχει τὸ
Ν	πρῶτον ἔτος (Οἱ διὰ πλάς εἰς διὰ
Ο	τρέχει-το τρία-κ' ὡς τῶν πρώτων ἔτος.)

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἑλληπὴ τὸν τόμον τοῦ 1909 ἐνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλον, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, συναποστέλλοντες καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτά τὸ φύλλον) μέχρι τέλους Δεκεμβρίου διότι ὀλιγόθεν καταρτίζομεν τοὺς τόμους τοῦ 1909, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴ περισσεύσων χωριστὰ φυλλάδια πρὸς πώλησιν.